

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του 'Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἔτησί... δρ. 8.—
Ἐξάμηνος... » 4,50
Τρίμηνος... » 2,50

Ἐξωτερικοῦ

Ἔτησί... φρ. χρ. 10.—
Ἐξάμηνος... » » 5,50
Τρίμηνος... » » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικεῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἀπριλίον 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 21

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Ἐνθυμεῖτο τῆς συχνῆς ἀπουσίας τοῦ Ἀγκλᾶς, ποῦ εἶχαν βάλλῃ σὲ περιέργεια καὶ τὴν γυναῖκα του· ἐνθυμεῖτο τὰ κινήματα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τὰ παράξενα τοῦ καμώματα, τὸ θυμὸ τοῦ ἔξαφνα καὶ τὴν ταραχή, τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου, ὅταν τὸ παιδάκι ἐκεῖνο ξετρύπωσε ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι τοῦ τὰ ψεύτικα γένεια καὶ τὰ μουστάκια ποὺ καὶ ποὺ θὰ τὰ φοροῦσε βέβαια, ὅπως στὸν Ὀμιλο τῶν Ἑρετῶν.

Ἀλλὰ ἐκεῖνα ποῦ τοῦ βρῆκαν τότε στὸ ἐπανωφόρι, —ὁ Ἑρρίκος τὰ ἐνθυμεῖτο πολὺ καλά, —δὲν ἦταν τὰ ξανθὰ, τὰ μακρὰ, τὰ νεανικὰ γένεια τοῦ κόμητος Ρουσόσκη, μὲ τὰ τριμμένα, τὰ νάνασκημένα μουστάκια· ἦταν κάτι γένεια μαῦρα μὲ πολλὰς ἄσπρες τρίχες, πὶο κοντὰ, πὶο γεροντικά, καὶ κάτι μουστάκια μικρά, ποῦ ἔπεφταν πρὸς τὰ κάτω, ὅπως —ναί, καλέ! —ὅπως τὰ μουστάκια τοῦ πατέρα του.

Γιατὶ λοιπὸν ὁ Ἀγκλᾶς εἶχε στὴν τσέπη του μουστάκια καὶ γένεια σὰν τοῦ πατέρα του; Μ' αὐτὸ ἦταν φανερό: γιὰ νὰ τὰ φορῇ καὶ νὰ τοῦ μοιάζῃ!

Ἀλλὰ πάλι, γιατί ἤθελε νὰ μοιάζῃ μὲ τὸν Σομῶ; Σὲ τί τοῦ ἐχρησίμευε ἡ τεχνητὴ αὐτὴ ὁμοιότης;

Ὁ μικρὸς ἡθοποιὸς δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ. Δὲν ἦταν βέβαια ἰκανός, ἀπὸ ἓνα μόνον περιστατικόν, ἀπὸ μιὰ λεπτομέρεια ποῦ ἤξευρε, νὰ

φθάσῃ ἀμέσως στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ γαμ. πρὸς τοῦ ἦταν ὁ κλέπτης τῆς Πιστωτικῆς. Καταλάβαινε ὅμως ὅτι καὶ ἡ λάκ. κ. ο.ν. εἶχε ἡ φάβα καὶ δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα ν' ἀνακοινώσῃ τῆς σκέψεις του στὸν Καντινιῶ, νὰ τοῦ δείξῃ προπάντων ἐκεῖνο τὸ μετάλλιο τοῦ Ὀμίλου τῶν Ἑρετῶν, ποῦ θὰ τὸν ἐπειθε, ὅτι δὲν ἦταν τρελλός, ὅταν τὸν ἐβεβαίωνε στὴν

Ὅστανδῇ ὅτι εἶδεν ἐκεῖ τὸν Ἀγκλᾶς. Χωρὶς νὰ σταθῇ πούθενά, τρέχων, ἔφθασε στὴν ὁδὸν Ροσφουκὼλ καὶ μπῆκε στὴ Σχολὴ τοῦ Καντινιῶ.

Ἐκεῖνη τὴν ὥρα, ἡ Σχολὴ ἦταν γεμάτη κόσμος. Μαθηταὶ καὶ μαθήτριά· ἔκαναν τὸ μάθημά τους, ἐνῶ ἡ μαμμάδες, καθισμένες στῆς ἄκρῃς, ἐπερίμεναν καί, γιὰ νὰ σκοτώσουν τὴν ὥρα κουβέντιαζαν, σιγὰ - σιγὰ ἢ ἔπλεκαν κροσέ.

Ὁ γέρο - ἡθοποιός, ἀπὸ τὴν ἐξέδρα ὅπου ἐδίδασκε μιὰ δραματικὴ σκηνή, εἶδε τὸν Ἑρρίκο καὶ τοῦ ἐνευσε φιλικώτατα νὰ περιμένῃ.

Τί νὰ κάμῃ; Ὅσο βιαστικός καὶ ἂν ἦταν, ἔπρεπε πρῶτα νὰ τελειώσῃ τὸ μάθημα.

Ἐπὶ τέλους τὰ παιδιὰ ἀρχισαν νὰ φεύγουν. Ὁ καθηγητὴς, πατρικῶς, ἐφιλοῦσε τὰ κοριτσάκια, ἐχάιδευε στὸ μάγουλο τὰ γόρια, ἡ μαμμάδες ἐδίπλωναν τὰ ἔργόχειρά των, καὶ σιγὰ σιγὰ ἡ αἴθουσα ἀδειασε. Ὁ Καντινιῶ καὶ ὁ Ἑρρίκος ἔμειναν οἱ δύο τους.

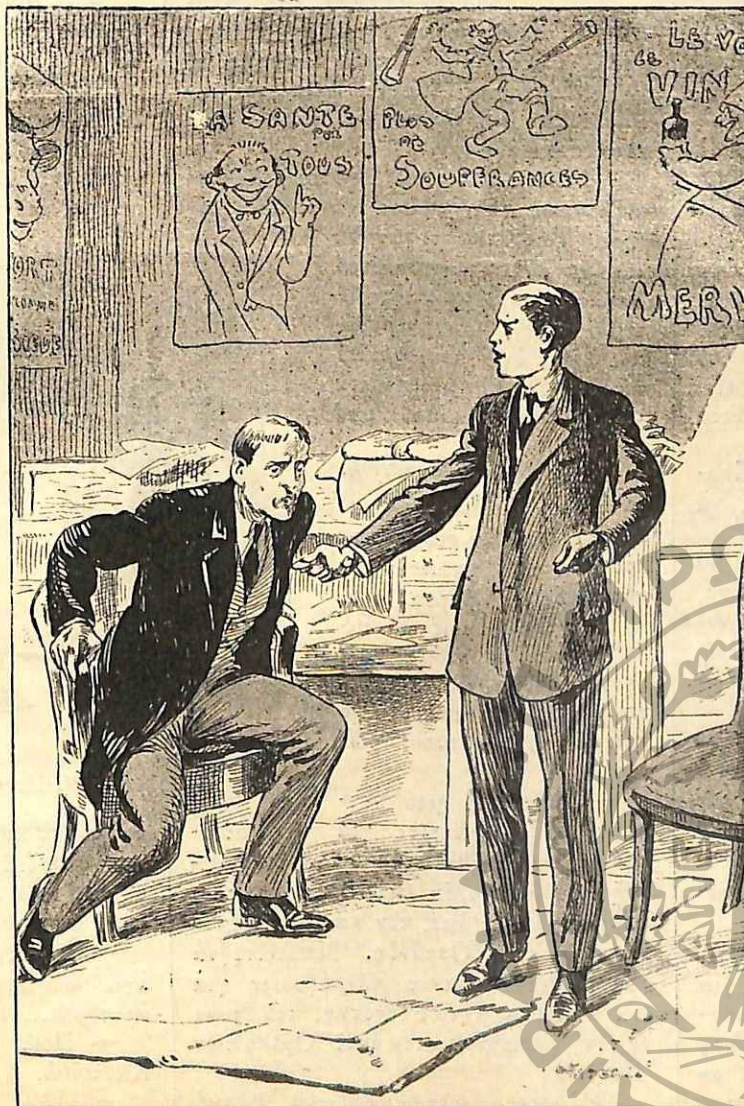
Κουρασμένος, ὁ καθηγητὴς ἐκάθησε μιὰ στιγμὴ μπροστὰ στὸ γραφεῖο του, ἐπίασε μὲ τὰ δύο του χέρια τὸ κεφάλι του καὶ ἔμεινε λίγες στιγμὲς σιωπηλός.

Ὁ Ἑρρίκος ἐσεβάσθη τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου, ποῦ τὸ ἀτύχημα ἐκεῖνο τῆς Ὅστανδῆς τὸν εἶχε γηράσῃ κατὰ δέκα χρόνια.

Ἐπὶ τέλους ὁ Καντινιῶ ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ, μὲ τὸ συνηθισμένο του χαμόγελο, ρώτησε:

— Τί συμβαίνει, πάλι, παιδί μου;... Ἐχεις νὰ μοῦ πῇς τίποτα σπουδαῖο;

— Κύριε Καντινιῶ, κύριε Καντινιῶ! ἐφάναξε τότε ὁ Ἑρρίκος

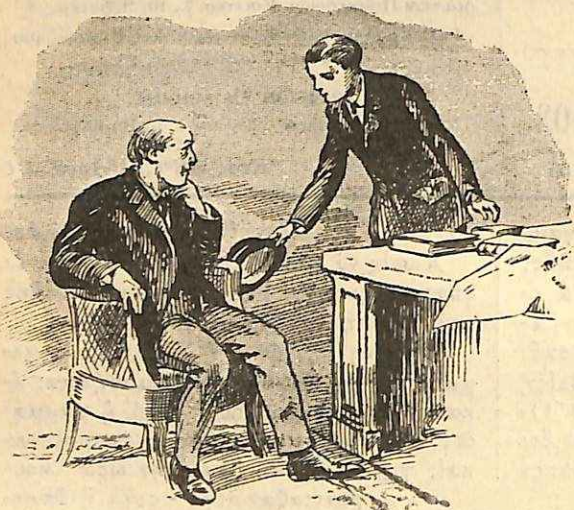


«Γνωρίζετε αὐτὴ τὴν μεντάλλια;... (Σελ. 166, στ. γ'.)»

ρίκος' έχω τώρα πιά την απόδειξη, ότι ο γαμπρός μου ο 'Αγκλὰς και ο κόμης Ρουσόσκη, εἶνε ἓνα και τὸ αὐτὸ πρόσωπο.

Ὁ γέρος ἐκύτταξε τὸ παιδί με ἀνησυχία, σὰ νὰ ἔλεγε μέσα του: «Πάλι τὰ ἴδια!.. Μὰ δὲν τοῦ πέρασε λοιπὸν ἀκόμη ἡ μνησιγῆτις;..»

Ὁ Ἐρρίκος ὁμοῦς εἶχε βγάλῃ ἀπὸ



«Τί συμβαίνει πάλι, παιδί μου;...» (Σελ. 165, στ. γ').

τὴν τσέπη του τὸ μετάλλιο και, ἀφίνων αὐτὸ στὸ τραπέζι, μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ δασκάλου του, τοῦ εἶπε:

— Ὅριστε!

Συγχρόνως ἄρχισε νὰ τοῦ διηγῆται πῶς ἔπεσε στὰ χέρια του ἐκεῖνη ἡ καρφίτσα.

Ὁ Καντινιὼ ἄκουγε χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτε. Τὸ πρόσωπό του ὁμοῦς ἐφάνε-ρωνε ἐκπληξί, θυμὸ, λύσσα, ἀγωνία. Καὶ ἄμα ἐτελείωσε ἡ διήγησις τοῦ Ἐρρίκου, ἐτηκώθη, ἐπλησίασε τὸ παιδί και με θεατρικὸ λιγάκι, ἀλλὰ πάντα εἰλικρινὲς ὕφος, ἐρώναξε:

— Θάρρος, μικρὲ μου φίλε!.. Ἐκα-μες πολὺ καλά ποῦ ἦλθες ἀμέσως νὰ μοῦ τὰ πῆς. Ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω!

Ἦστερα ἐσώπασε πάλι κι' ἄρχισε νὰ σουλατσάρῃ. Με τὴν εὐκολία ποῦ εἶχε, σὰν ἡθοποιὸς, νὰλλάζῃ πρόσωπα, ὁ Καντινιὼ ἔγεινε τώρα ἀνακριτῆς. Κ' ἐνῶ σουλατσάρειε συνωφρομένως, σκεπτι-κὸς, μονολογοῦσε δυνατὰ:

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε... τί μπορεῖ νὰ συμβαίῃ ἐδῶ; Αὐτὴ ἡ ἀνακάλυψις εἶνε πράγματι σοβαρά... Μήπως ὑπάρχει κά-ποια σέσις μεταξὺ τῆς κλοπῆς τῆς πιστωτικῆς Τραπεζῆς και τῶν μετα-μορφώσεων τοῦ 'Αγκλὰς;.. Μήπως ὁ ἀ-ληθινὸς ἔνοχος εἶνε αὐτός;..

Καὶ μόλις ἔκαμε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, ἀμέσως τοῦ ἦλθαν ἐπιχειρήματα, γιὰ νὰ τὴν ὑποστηρίξουν: Τὸ κλεμμένο ἐκα-τομμύριο δὲν ξαναβρέθηκε. Ὁ 'Αγκλὰς ὁμοῦς ἦταν πλούσιος, πολὺ πλούσιος, ἀ-φοῦ με τὸνομα τοῦ κόμητος Ρουσόσκη, στὸν Ὀμίλο τῶν Ἐρετῶν, τὸν εἶχεν

ἰδῆ νὰ παίζῃ και νὰ χάνῃ χιλιάδες...

Καὶ τὸ συμπέρασμα τῶν σκέψεων τοῦ Καντινιὼ, ἦταν τὸ ἑξῆς:

— Πρέπει νὰ δεῖξουμε στὸν 'Αγκλὰς αὐτὴ τὴ μεντάνη... α καὶ νὰ τὸν ρω-τήσουμε πῶς ἔτυχε νὰ τὴν ἔχῃ... Ἄν εἶνε ἔνοχος, θὰ παραχθῇ, θὰ τὰ χάσῃ. Καὶ τότε ἴσως θὰ μπορέσουμε νὰ τοῦ ἀποσπᾶσουμε καμμιὰ ὁμολογία.

— Πᾶμε λοιπὸν! εἶπε ὁ Ἐρρίκος, ποῦ τὸν ἔκαιγε ἡ ἀνυπομονησία. Αὐτὴ τὴν ὥρα θὰ εἶνε βέβαια στὸ γραφεῖό του, στὴν Ἰατρικὴ Ζωή.

— Πᾶμε, ἐσυμφώνησε ὁ ἡθοποιὸς. Εἶμαι ἐτοιμος νὰ σὲ συνοδεύσω στοῦ γαμπροῦ σου και νὰ τὸν ἀνακρίνω με τέτοιον τρόπο, ποῦ βεβαι-ώτατα δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς ξεφύγῃ.

Πῆραν ἓν' ἀμαξάκι και ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἔφθα-σαν στὰ γραφεῖα τῆς Ἰα-τρικῆς Ζωῆς.

Ὅταν μῆλκαν στὸ γρα-φεῖο, ὅπου εἰργάζετο ὁ 'Αγ-κλὰς, ὁ νέος τοὺς κίτταξε μ' ἀνησυχία, ἀλλὰ γρήγορα ἔκρυψε αὐτὸ τὸ αἰ-σθημα και μ' εὐγενικὸ μειδίαμα τοὺς ἔβαλε νὰ καθίσουν.

— Εἰς τί χρεωστῶ τὴν τιμὴ τῆς ἐ-πισκέψεώς σας, κύριε Καντινιὼ; ρώ-τησε. Ὑποθέτω, ὅτι κάτι θὰ μοῦ ζητήσετε γι' ἀγάπη τοῦ Ἐρρίκου. Εὐχαρίστως θὰ κάμω γι' αὐτὸν ὅ, τι μπορέ-σω, γιατί ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ πολὺ, μ' ὅλη τὴν ἀντιπάθεια και τὴ δυσπιστία ποῦ μοῦ δείχνει.

Ὁ μικρὸς Δαλλινύ, ἀ-κράτητος, ἐτοιμάσθηκε νὰ μιλήσῃ, και νὰ ρίψῃ κατὰ πρόσωπο τοῦ γαμπροῦ του ὅσα ἤξερε εἰς βάρος του. Ὁ Καντινιὼ ὁμοῦς τὸν ἐμ-πόδισε μ' ἓνα νεῦμα και, ἤσυχα-ἤσυχα, ὡς νὰ ἐπρό-κειτο γιὰ τὸ ἀπλούστερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου, ρώ-τησε:

— Ἀγαπητέ μου 'Αγ-κλὰς, με συγχωρεῖτε γιὰ τὴν ἀδια-κρισία, ἀλλὰ ἤθελα πολὺ νὰ διαφωτι-σθῇ μιὰ ἀμφιβολία ποῦ ἐγεννήθη στὸν Ἐρρίκο και 'ς ἐμέ, τὸν καιρὸ ποῦ ἤμα-στε μαζὶ στὴν Ὀσάνδη. Μπορεῖτε νὰ μᾶς δώσετε μερικὲς πληροφορίες γιὰ ἓνα κάποιο κόμητα Ρουσόσκη, ποῦ ἔτυχε νὰ τὸν γνωρίσουμε στὸν ἐκεῖ Ὀμίλο τῶν Ἐρετῶν;

Ὁ 'Αγκλὰς κατανίκησε τὴν ταρχή-του, πῆρε ἓνα ὕψος ἀδιάφορο, προσποιήθη-

κε μόνο κάποια ἐκπληξί κι' ἀποκρίθηκε:

— Πῶς τὸν εἶπατε;... κόμης Ρου-σόσκη;... Ὁχι, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν γνωρίζω καθόλου αὐτὸ τὸ πρόσωπο. Ἐ-πειτα ἐγὼ δὲν ἐπῆγα ποτὲ στὴν Ὀ-σάνδη και δὲν ἐννοῶ....

Ἀλλὰ ὁ Ἐρρίκος δὲν τὸν ἄρισε νὰ πῇ περιστότερα και, χωρὶς νὰ τὸν μέλῃ πιά γιὰ τὰ νεῦματα τοῦ Καντινιὼ, ἐφώ-ναξε:

— ὦ, μ' αὐτὸ εἶνε πολὺ!... Τολ-μᾶτε νὰ ψεύδεσθε ἐτσί;.. Μ' αὐτὴ τὴ φορὰ ἔχω ἀποδείξει!

Καὶ παρουσιάζων εὐθὺς τὴν καρφί-τσα, ποῦ τοῦ εἶχε δώσει ἡ Κολέττα, ρώ-τησε τὸν 'Αγκλὰς:

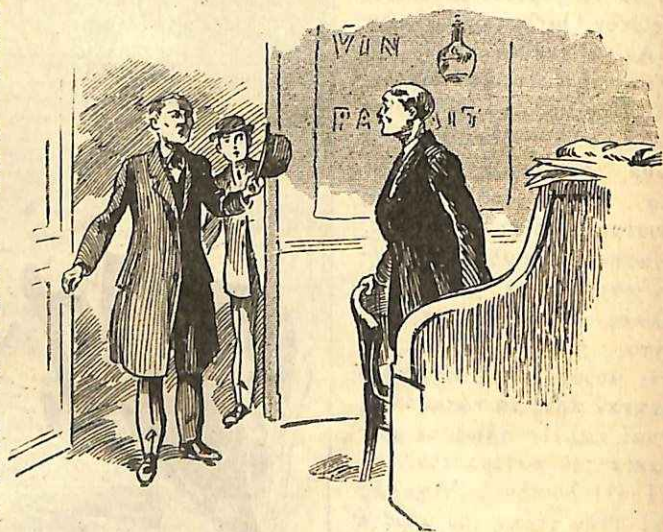
— Γνωρίζετε αὐτὴ τὴ μεντάλλια;

Καθὼς εἶδε τὸ ἐνοχοποιητικὸ ἐκεῖνο κόσμημα, ὁ κακοῦργος ἔκαμε νὰ ὀρμήσῃ γιὰ νὰ τὰρπάξῃ ἀπὸ τὰ δύνата χέρια τοῦ παιδιοῦ. Ἐπρόλαβε ὁμοῦς ὁ Καντι-νιὼ, τὸ πῆρε και τὸ ἔκρυψε στὴν τσέ-πη του.

— Βλέπετε, κύριε, εἶπε με ψυχραιμία ἀνακριτῶν, ὅτι δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ ἀρ-νηθῆτε...

— Ναί, ναί! ἐφώναξε ὁ Ἐρρίκος θριαμβευτικὰ, σὰς εἶδα και σὰς γνώρι-σα στὴν Ὀσάνδη, βαμμένο και με ψεύτικα γένεια, νὰ παίζετε χαρτιά. Εἰσθε σεις ὁ κόμης Ρουσόσκη!

Ὁ κακοῦργος ἐνόησε τότε ὅτι ἦταν χαμένος. Ἐσφίξε τοὺς γρόθους μ' ἓνα σπασμὸ στὸ πρόσωπο, ἐτοιμος νὰ συν-



«Εἰς τί χρεωστῶ τὴν τιμὴ τῆς ἐπισκέψεώς σας;...» (Σελ. 166, στ. β').

τρίψῃ τὸ παιδί ἐκεῖνο ποῦ εὐρίσκειτο πάντα στὸ δρόμο του. Ἀλλὰ κρατή-θηκε. Ἐνα καινούργιο σχέδιο εἶχε γεν-νήσῃ ὁ γόνιμος νοῦς του.

— Λοιπὸν ναί! εἶπε ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἀγωνιώδη σιωπή. Δὲν μπορῶ πιά νὰ τὸ ἀρνοῦμαι... Εἶνε ἀλήθεια.

— Ποιὸ εἶνε ἀλήθεια; ρώτησε ὁ Καντινιὼ.

— Πῆγα στὴν Ὀσάνδη με ψεύτικο ὄνομα.

— Γιατί;

— Γιὰ νὰ ἱκανοποιήσω τὸ χαρτο-παικτικὸ μου πάθος, ἓνα πάθος ποῦ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ καταλιχίσω.

Κ' ἔξαφνα ἔκαμε τὸ ὕψος τοῦ ἱκευ-τικὸ κ' ἐπρόθεσε:

— Γνωρίζετε τώρα τὸ μυστικὸ μου. Ἐρρίκε, και σεις, κύριε Καντινιὼ...

μὴ τὸ προδώτε, μὴν καταστρέψετε τὴν εὐτυχία μου, τὴν εὐτυχία τῆς Λουίζας... μὴ με κάμετε νὰ χάσω τὴ θέσι μου γιὰ τὸ τίποτε!.. Σὰς ὑπόσχομαι νὰ διορθωθῶ ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα... ἄρχισά μάλιστα και θὰ τὸ κατορθώσω... σὰς ὀρκίζομαι!

Τὰ λόγια αὐτά, ὅπως τὸ περίμενε ὁ 'Αγκλὰς, ἐσυγκίνησαν και τὸν ἀγαθὸ Καντινιὼ και τὸν Ἐρρίκο.

Δὲν ἦταν μικρὸ πρᾶγμα νὰ βλέπῃ αὐτὸς νικημένο, ταπεινωμένο μπροστὰ του τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνον, ποῦ τὸν ἤξερε τόσο ὑπερήφανο, κ' ἐκύτταξε τώρα τὸν δάσκαλό του, περιμένων νὰποκριθῇ πρῶτος.

Ὁ Καντινιὼ ἔλαβε τὸ λόγο με ὕψος σοβαρὸ και μαλακὸ.

— Ναί, εἶπε, θὰ μπορέσουμε ἴσως νὰ κρατήσουμε τὸ μυστικὸ σας, ἀλλὰ με μιὰ συμφωνία.

— Τὴν δέχομαι πρὶν τὴν ἀκούσω! ἐ-ρώναξε ὁ 'Αγκλὰς. Εἰσθε καλὸς... σὰς εὐχαριστῶ!

— Μὴ μ' εὐχαριστῆτε ἀκόμη, ἐξα-κολούθησε ὁ ἡθοποιὸς, γιατί πρέπει πρῶτα νὰποκριθῆτε σὲ μιὰ ἐρώτησι ποῦ θὰ σὰς κάμω, γιὰ νὰ διαλυθῶν, ὡς ἐλ-πίζω: κάποιες ὑπόψεις ποῦ με βασανί-ζου, ἀφότου ἔμαθα τὴ διπλῇ σας ζωῇ.

— Ἐμπρός! εἶπεν ὁ κακοῦργος εἰ-μαι τώρα ἀπορατισμένος νὰ σὰς ἀπο-κριθῶ εἰλικρινῶς, νὰ σὰς πῶς ὅλη τὴν ἀλήθεια, ὅπως στὸν καλλίτερο, στὸν ἐπεικρίστερο ἀπὸ τοὺς φίλους μου' μαν-τεύω ἄλλως τε τὴν ἐρώτησί σας. Θὰ μ' ἐρωτήσετε ποῦ βρίσκω τόσα χρέη-ματα, γιὰ νὰ τὰ σκορπῶ ἐτσι στὰ πρᾶ-σινα τραπέζια τῶν χαρτοπαικτικῶν.

— Ἀκριβῶς! ἀποκρίθηκε ὁ Καντι-νιὼ αὐτὸ ἐπιθυμῶ νὰ μάθω.

Τότε, με μιὰ τεχνικώτατη προσποιί-ησι, με μιὰ φωνὴ ποῦ ἐκλαίγε, ὁ ἄντρας τῆς Λουίζας ἄρχισε τὰ ψέματά του:

— Θὰ σὰς τὰ ἐξηγήσω ὅλα. Πρὸ πέντε μηνῶν, εἶχα διαπραγματευθῇ μ' ἓνα ἱαπωνικὸ ἐργοστάτιο, ποῦ ἤθελε ρε-κλάμα στὴν Ἰατρικὴ Ζωή, κ' εἶχα κερδίτῃ ἀπὸ μεσιτικά, —νομίζω, ὅτι σὰς τὸ εἶπα τότε, —ἐξῇ χιλιάδες φράγκα. Ἐνας φίλος μου, ποῦ εἶνε στὸ Χρηματιστήριο, μοῦ ἀγόρασε μ' αὐτὰ τὰ χρήματα μετοχὲς τῶν φ ω σ φ α τ ω ν τῆς Μαδαγασκάρης. Καθὼς ἔξερετε, ἡ μετοχὲς αὐτὲς ἔδωσαν ἓνα κέρδος τρια-κόσια τοῖς ἑκατό. Βρέθηκα λοιπὸν με μιὰ περιουσία ἀπὸ ἐξακόσιες χιλιάδες

φράγκα, ποῦ τὴν ἔχασα ἀμέσως, ὁ ἡλί-θιος, στὰ χαρτιά.

Ὁ Καντινιὼ βρῆκε πειστικὴ αὐτὴ τὴν ἀπάντησι! εἶχε ὁμοῦς τὴν ἀρέλεια νὰ ρωτήσῃ:

— Θὰ ἔχετε βέβαια τίποτε χαρτιά, τίτλους, ἀποδείξεις τοῦ Χρηματιστηρίου, ποῦ νὰ μαρτυρῶν τὴν ἀλήθεια τοῦ ἱχυ-ρισμοῦ σας;...

Ὁ 'Αγκλὰς σήκωσε τοὺς ὤμους.

— Ἀπὸ χαρτιά, ἄλλο τίποτε, εἶπε. Μόνο τὰ χρήματα δὲν ἔχω πιά δυστυχῶς!.. Ἐφυγαν ὅλα σὲ λίγες ἐβδομάδες, με τὴν τρελλὴ ζωὴ ποῦ με εἶδατε νὰ κάνω στὴν Ὀσάνδη... Ἀς εἶναι πάει πιά ὁ κόμης Ρουσόσκη! δὲν μένει παρὰ ὁ 'Αγκλὰς, ὁ πτωχὸς ὑπάλληλος τῆς Ἰατρικῆς Ζωῆς, ποῦ θὰ προσπα-θήσῃ νὰ ἐπανορθώσῃ με σύντονη ἐργα-σία, τὴς ἀνοησίας ποῦ ἔκαμε...

— Μπορεῖτε, ξαναρώτησε ὁ ἡθοποιὸς, νὰ μοῦ δείξετε αὐτὰ τὰ χαρτιά; Πρέ-πει νὰ πεισθῶ στὴν ἐντέλεια, ὅτι κερ-δίσατε στὸ Χρηματιστήριο, ἐξακόσιες χι-λιάδες.

— Τὰ ἔχω στὸ σπίτι μου, ἀποκρί-θηκε ὁ 'Αγκλὰς ἐννοεῖτε, ὅτι δὲν μπο-ροῦσα νὰ τὰ ἔχω ἐδῶ, ὅπου θὰ ἐκινδύ-νευα νὰ τὰ ἰδῇ ὁ προϊστάμενός μου.

— Πολὺ καλά, ὑπέλαβε ὁ Καντινιὼ με σταθερότητα, σὰς δίνω προθεσμία ὡς τὸ βράδυ. Μετὰ τὸ φαγητό, θὰ ἔλθω με κάποια πρόφαισι στὸ σπίτι σας και θὰ μοῦ δείξετε τὰ χαρτιά σας. Καὶ ἂν ἰδῶ πραγματικῶς, ὅτι ἀποδεικνύουν ὅσα μᾶς εἶπατε, σὰς ὑπόσχομαι νὰ σιωπήσω. (Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ

[Εἰς τὴν «Νέαν Ἠμέραν» ἐδημοσιεύθη προ-χθὲς τὸ χρονοῦμενον αὐτὸ χρονογράφημα. Ἐπειδὴ ἀφορᾷ τὴν Α. Β. Υ. τὸν πολί-τητα Παῦλον, σεπτὸν συνδρομητὴν τῆς Διαπλάσεως, τὸ ἀναδημοσιεύω ἐδῶ, με τὴν βεβαιότητα ὅτι οἱ φίλοι μας θὰ εὐχα-ρισθῶν νὰ τὸ διαβάσῃ. — Σ. τ. Α.]

Ἐσπεύδαμε ν' ἀνεβούμεν τὴν κο-ρυφὴν τοῦ Σούνιου, ἐκεῖ ὅπου ὑψώνον-ται αἱ πάλλευκοι στήλαι τοῦ Ναοῦ ποῦ ἐνομιζέτο ὅτι ἀνήκεν εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, ἐνῶ φαίνεται ὅτι ἦτο τοῦ Ποσειδῶνος. Ἐως ὅτου φθάσωμεν εἰς τὸ Λαύριον και ἀπ' ἐκεῖ ἔως τὸ Σούνιον, εἶχαμε ἰδῆ πανόραμα, πανοράματα μᾶλλον, ἀπὸ τὰ ὀραϊότερα. Μᾶς ἐβεβαίωνα ὁμοῦς ὅτι ἀπὸ τὸ ὕψωμα ἐκεῖνο, ὅπου τὰ ἐρελπία τοῦ ἀρχαίου Ναοῦ, θὰ ἐδλέπαμε κατὶ καταπληκτικόν: Τὸ Σαρωνικὸν ὁλόκληρον ἔως τὸν Πόρον και τὴν Ἰ-δραν. Τὰς Κυκλάδας σὰν νεράιδες ποῦ παίρνουν τὸ πρῶνὸ λουτρό των. Τὴν Κέα και τὴν Κύβνον και τὴν Σῆρον και αὐ-τὴν ἀκόμη τὴν μακρονήν Μῆλον. Εὐρί-σκαμε πολὺ φυσικὸν νὰ εἶνε τὸσον θαυ-μάσιον μέρος τὸ Σούνιον, Ἄν δὲν ἦτο,

δὲν θὰ ἐκτιζαν οἱ πρόγονοί μας τὸν Ναὸν ἐκεῖνον. Οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες ἤξευραν νὰ διαλέγουν τόσον καλὰ τὰ μέρη ὅπου ἐλάτρευαν τοὺς θεοὺς των!

Ὅταν ἐφθάσαμεν ὁμοῦς εἰς τὰς στή-λας τοῦ ναοῦ, μᾶς ἐπερίμενεν ἀγορή-σις. Μιὰ βραεῖα ἐμίχλη — συνεφό-κα μ. μ. α, ὅπως ἤκουσά νὰ τὴν ἀποκα-λοῦν πολὺ ἐκφραστικὰ, —εἶχε σκορπισθῇ ἐπάνω ἀπὸ τὴν θάλασσαν και τ' ἀπέ-κρυπτεν ὅλα. Καὶ ἡ ἐμίχλη ἐπροχω-ροῦσε πρὸς τὸ μέρος μας, ἀποκρύπτουσα βαθυρῆδον και τὸν ἥλιον. Μετ' ὀλίγον μᾶς εἶχε περιβάλλῃ κατὶ σὰν καπνὸς, τὸν ὁποῖον ἐδλέπαμε νὰ φεύγῃ πέραν, πρὸς τὸν Λαυρεωτικὸν Ὀλυμπον. Ἐξαφνα, ἀπεναντί μας, εἰς ἓνα κρημνόδροχον τῆς παραλίας, ἐνεφανίσθη ἓνα παιδί, ἀπλού-στατα ντυμένο, με κοντὸ πανταλόνι, γυμνάς κνήμας, χωρὶς κάλτσες. Ἐ-φερε μόνον κατὶ πέδιλα ὅμοια μ' ἐκεῖνα τῶν λουτρῶν. Ἡ ἐμίχλη ἐφαίνετο σὰν νὰ τὸ ἐριλοῦσε, σὰν νὰ τὸ ἐχάδευεν. Ἐκεῖνο, ἀτάραχον, ἐσκαρφάλωνε κ' ἐπροχωροῦσε πρὸς τὴν κορυφὴν. Ἐπῆ-γαμε κοντά του. Ἐξηκολούθησε ν' ἀ-νακριχάται σὰν κατσίκι, χωρὶς νὰ σκο-τισθῇ διόλου διὰ τὴν παρουσίαν μας. Ὅταν ἐφθασεν εἰς τὴν κορυφὴν, ἐπῆδη-σεν εἰς τὸν ἴσιον δρόμον, ἐστάθη πρὸς στιγμὴν, μᾶς ἐκύτταξε κ' ἐψιθύρισε ἓνα ἑλληνοπρεπέστατον «οὐφ! ἔσκασα μ' αὐτὴ τὴ ζέστη». Ἐπειτα ἐπροχώρη-σεν εἰς τὸν ἴσιον δρόμον. Ὁ φύλαξ τῶν ἀρχαιοτήτων, μόλις εἶδε τὸ ξεκάλτσωτο παιδί, ἐβγαλε ἀμέσως τὸ κασκέτο του. Τὴν ἰδίαν στιγμὴν, ἓνας μεσήλιξ κύριος ἐφάνη ἀνερχόμενος ἀσθμαίνων ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θαλάσσης και ἠκούσθη φω-νάζων ἐν μέσῳ τῆς ἐμίχλης:

— Ὑψηλότατε... Ὑψηλότατε... σταθίτε... δὲν σὰς προσθάνω.

Τὸ ξεκάλτσωτο παιδί ἦτο ὁ πρίγκηψ Παῦλος, υἱὸς τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου ΒΕΚ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΚΑΛΟ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΚΟ

Σπλαχνικὸ παιδάκι
Βλέπει ἓνα φειδάκι
Παγωμένο.
Καὶ στὴν ἀγκαλιά του
Μὲ πολλὴ χαρὰ του
Τὸ καίμενο
Γλήγορ, τὸ βάνει
Γιὰ νὰ τὸ ζεστάνῃ...
Μὰ τὸ φειδί,
Λίγο σὰ ζεστάθῃ
Στὴν καρδιά τοῦ ἐστάθῃ,
Σὰν λεπίδι.
Μιὰ δαγκιά τοῦ χώνει,
Καὶ... τὸ φαρμακώνει!...
Ποῖν νὰ μᾶθῃς
Μερικοῦς, σὰ φίδι,
Μὴ ζυγόνῃς ἴδια
Μήπως πάθῃς.

(Κατὰ τὸν Αἰσώπου)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια).

— Ναί, ναι, κάμετε γρήγορα.
Κ' ἐνῶ ὁ Μωρίς Ζιλλάρ ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ σαλόνι, ὁ Ἀλβέρτος Κούρταιν κατέβη καὶ ἀνοίξε τὴν θύραν εἰς τὸν ἀπεσταλμένον τοῦ Σκυλοκεφάλου, ἐδικοιολογήθη δὲ διὰ τὴν βραδύτητα, λέγων ὅτι ὁ ὑπὸ ὑπὸ τῆς ἐκώστευε κάπετε κ' ἐκοιμάτο βαρειά.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! ἔκαμεν ὁ Τζέιμς. Μία ὥρα ἔχω ποῦ κτυπῶ.

— Ἀς ποῦμε δέκα λεπτά, διώρθωσεν ὁ ἰατρός. Ὅσα ἐχρεώσθησαν γιὰ νὰ ντυθῶ, μόλις ῥῆξαι ἀκουσα, καὶ νὰ ἔλθω νὰ σᾶς ἀνοίξω. Ἀπὸ τὸν τρόπο ὅμως ποῦ ἐκτυπούσατε, μαντεύω ὅτι εἶνε μεγάλη βία...

— Πάρα πολὺ! ἀπεκρίθη ὁ Τζέιμς. ἔχω διαταγή νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ με ἀκολουθήσετε ἀμέσως.

— Ἐξῶ ἀπὸ τὸ χωριό;

— Ναί, ἀλλὰ ὅχι πολὺ μακριά. Ὁ κύριός μου κατοικεῖ 'ς ἓνα ἐξοχικὸ

θύρας ἔκαμε τὸν ἰατρὸν νὰ στραφῇ.

— Σηκώθηκες τέλος πάντων, Μάξ; ἐφώναζε βλέπων τὸν Μωρίς Ζιλλάρ νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ σαλόνι ἀπὸ ἐκείνην τὴν θύραν, μὲ ὕψος ἀνθρώπου ποῦ περιμένει ἐπιπλήξιν. Μὴν ἐνοχλῆσαι, φίλε μου! μὲ τὸ ραχάτι σου!..

— Δὲν φταίω ἐγώ, κύριε Κούρταιν, ἐφέλλισεν ὁ ψευδο-Μάξ, ὁ ὁποῖος εἶχε φορέσει τὴν στολὴν τοῦ ὑπηρετοῦ, μ' ἓνα τεράστιον κασκέτο ποῦ τοῦ ἐπιπτεν ὡς τὴν μύτην.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ ἰατρός, θὰ μιλήσουμε γι' αὐτὸ στὸ γυρισμό, γιατί τώρα δὲν ἔχομε καιρό. Ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ μᾶς περιμένει. Πήγαινε νὰ σελώσῃς τὸ κόκκινο ἀλογάκι. Ἐγὼ ἐν τῷ μεταξὺ θὰ ἐτοιμάσω τὰ ἐργαλεῖα μου. Κάμε γρήγορα ὅμως. Σὲ πέντε λεπτά τὸ ἄλογο πρέπει νὰ εἶνε στὴν πόρτα.

— Ἀμέσως, κύριε Κούρταιν.

Ὅταν εἶνε κανεὶς Μωρίς Ζιλλάρ ντέτεκτιβ, δὲν χρειάζεται καὶ τίποτε ἄλλο διὰ νὰ ὑπάγῃ κατ' εὐθείαν εἰς ἓνα σταῦλον, ποῦ δὲν τὸν εἶδε ποτέ του, νὰ ρίψῃ τὸ χέρι του, σχεδὸν ἐξ ἐνστίχτου, εἰς

ἀναγνωρίσουν, ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν του. Εἶμαι τόσο ἄσχημα μαζκαρεμένος!.. Ἀλλὰ εἶνε ἡ τελευταία μάχη. Θάρρος κ' ἐμπρός!

Καὶ ὁ νεαρός μας ἦρως, μὲ ἀστράπτον βλέμμα, παρώτρυνε τὸν σύντροφόν του νὰ ἐπιταχύνῃ τὸ τρέξιμον τοῦ ἀλόγου του...

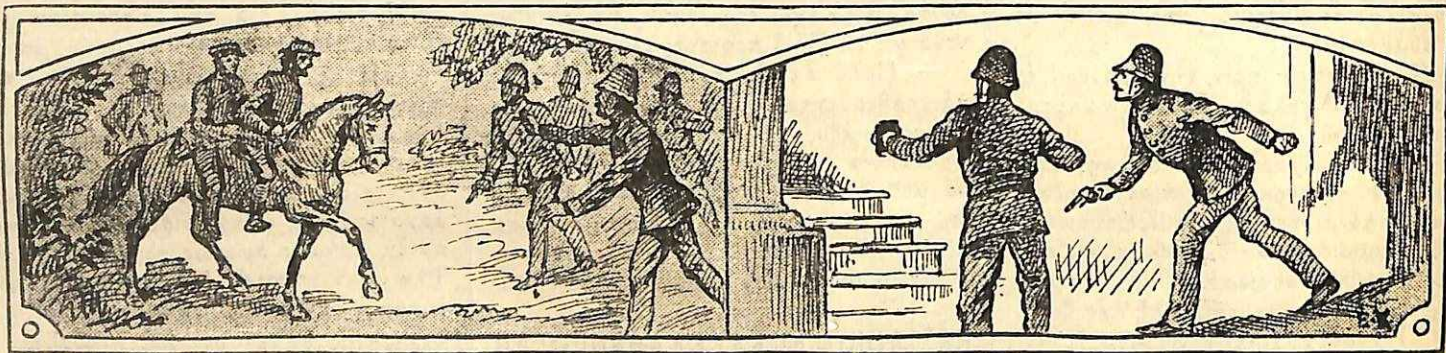
Ἐξάφνα εἰς ἀπόστασιν διακοσίων μέτρων ἀπὸ τὴν μικρὰν βίλλαν τοῦ Σκυλοκεφάλου, τέσσαρες πῶλες τριῶν μὲ τὰ πιστόλια στὰ χέρια, ἐφράξαν τὸν δρόμον καὶ διέταξαν τὸν Τζέιμς νὰ σταθῇ.

— Ποῦ πηγαίνετε; Ποιοὶ εἰσθε;

— Εἶμαι, ἀπεκρίθη ὁ Τζέιμς, ὑπηρετὴς τοῦ τζέντλεμαν, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ βίλλα, ποῦ βλέπετε ἀπ' ἐδῶ τὰ φωτισμένα της παράθυρα.

Καὶ ἀτάραχος, ὁ συννοχὸς τοῦ Σκυλοκεφάλου ἔδειχνε πρὸς μίαν ἄλλην βίλλαν, πλησίον ἐκείνης ὅπου κατοικοῦσεν ὁ ἀρχηγός του.

— Ὁ νέος ποῦ με συνοδεύει, ἐξηκολούθησεν, εἶνε βοηθὸς τοῦ κυρίου, ποῦ ἔρχεται μὲ τὸ ἄλογο ἀπὸ πίσω μας. Εἶνε γιαντρός καὶ ὁ κύριός μου τὸν περιμένει.



σπίτι, ποῦ βρίσκεται σχεδὸν ἐπάνω στὸ δρόμο τοῦ Μπλάκερλιν.

— Ἐχετε ἴσως ἀμάξι; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός, διὰ νὰ κερδίσῃ καιρόν.

— Δυστυχῶς ὄχι. ἦλθα μὲ ἄλογο, ἀλλὰ μὴν μπορῶ νὰ σᾶς πάρω στὰ καπούλια.

— Καὶ ὁ ὑπὸ ὑπὸ τῆς ἐκώστευε κάπετε κ' ἐκοιμάτο βαρειά.

— Πρέπει νὰ πάρωμε καὶ τὸν ὑπηρετὴν σας;

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται. ἂν πρόκειται νὰ ἐξετάσω ἀπλῶς ἓναν ἄρρωστο, δὲν εἶνε ἀπαραίτητο. ἄλλ' ἂν χρειασθῇ νὰ γίνῃ μὴ οἰαδήποτε θεραπεία, καὶ ἡ βία μὲ κάμνει νὰ ὑποθέτῃ μᾶλλον αὐτό, θὰ λάβω ἀπόλυτον ἀνάγκην ἀπὸ ἓνα βοηθόν, καὶ ξέρετε, γιὰ βοηθὸ μου μεταχειρίζομαι πάντοτε τὸν ὑπηρετὴν μου, ποῦ ξέρετε ὅτι χρειάζεται.

— Τότε πάρτε τον, ἀπεκρίθη ὁ Τζέιμς, καὶ πᾶμε πεζή.

— Καθόλου. Ἐγὼ κ' ἐγὼ τὸ ἄλογο μου... Πάρτε τὸν Μάξ στὰ καπούλια τοῦ δικοῦ σας καὶ σᾶς ἀκολουθῶ.

Ἐξάφνα ὁ κρότος μιᾶς ἀνοιγόμενης

ἓνα φανάρι, νάνοιξεν τὰς θύρας ποῦ πρέπει, νὰ ξετροπώτῃ μίαν σέλλαν, ἓνα χαλινόν, καὶ νὰ σελώσῃ ἓνα ἄλογο, — ὅλ' αὐτὰ εἰς διάστημα πέντε μόλις λεπτῶν.

Μετ' ὀλίγον ὁ ἰατρός Κούρταιν εὐρίσκει καθάλλα εἰς τὸ ἄλογο του, ὁ δὲ ψευδο-Μάξ εἰς τὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου τοῦ Τζέιμς.

— Ἐμπρός! ἐφώναζεν ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Σκυλοκεφάλου ὁ κύριός μου θάνατομονῇ καὶ θάπορῇ τί ἔγεινα.

— Εἶνε πολὺς καιρὸς ποῦ κατοικεῖ ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός, ἀναγκάζων τὸ ἄλογόν του νὰ καλπᾷ.

— Ὅχι. μόλις τρεῖς ἑβδομάδες.

Οἱ τρεῖς ἰππεῖς δὲν ἤλλαξαν ἄλλην λέξιν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ δρόμου. Ὁ Τζέιμς ἔτρεχεν ἐμπρός, ὁ δὲ νεαρός ντέτεκτιβ, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο ἀπὸ πίσω του, ἐσύλλογιζετο, ὅχι χωρὶς φόβο, ποῖα τύχη τὸν ἀνέμενε, ἐάν τυχόν τὸν συνήντα ὁ Σκυλοκεφάλος ἡ ὁ Ράλφ ὁ μεταμορφωτής.

— Δὲν θὰ δυσκολευθοῦν αὐτοὶ νὰ με

ἀνυπομόνω. Ἀφίστε μας νὰ περάσωμε.

— Ἐκείνην τί βίλλα λέτε;

— Μάλιστα ἐκείνη - ἐκεῖ, ἀριστερᾷ, μὲ τὰ δύο πυργάκια.

— Κιλά, περᾶστε, εἶπεν ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀστυφυλάκας. ἄλλὰ σιγά-σιγά, μὲ βῆμα, γιατί πρέπει νὰ ῥῆξαι ἀκολουθῶμε. Τέτοια διαταγή ἔχομε. Τὸ μέρος αὐτὸ ἐπιτηρεῖται ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία.

Ὁ ἀστυφύλαξ ἔπιασε τὸ ἄλογο τοῦ Τζέιμς ἀπὸ τὸν χαλινόν καὶ ὁ μικρὸς ὁμιλος ἐπροχώρησε μὲ βῆμα.

Εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου, ἓνας ἄλλος ὁμιλος τοῦς προὔπηγνεν.

Ἰπὸ τὸ φῶς τῶν δάδων, τὰς ὁποίας ἐκράτουν οἱ πόλισμαν, ὁ Μωρίς Ζιλλάρ ἀναγνώρισε τὸν ἀρχιστυνόμενον Οὐίλλιαμ Τάυλор.

Ἦτο ἡ κρίσιμος στιγμή καί, ἀπορροισμένος νὰ ριφκοινδυνεύσῃ τὰ πάντα, ὁ νεαρός ντέτεκτιβ κατέβη σιγά ἀπὸ τὸ ἄλογον.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ



ΟΛΙΣ εἶχα τελειώτῃ τὴν προηγουμένη μου ἐπιστολὴν γιὰ τὰ θεάτρα καὶ τοὺς Κινηματογράφους, ὅταν ἔλαβα ἓνα χοντρὸ φακέλλο, ὅπου, μὲ μεγάλη μου ἐκπλήξι γιὰ τὴν σύμπτωσιν, βρῆκα μὴ ἐγκύκλιον, ἓνα εἰσιτήριο καὶ μὴ ἰδιαιτέρῃ πρόσκλησιν γιὰ τὰ ἐγκαίνια ἐνός... Παιδικῶν Κινηματογράφων! Δόξα σοι ὁ Θεὸς τελοσπάντων ποῦ κατάλαβαν καὶ στὰς Ἀθήνας πρῶτον, ὅτι τὰ παιδιά δὲν εἶνε δυνατό νὰ μὴν πηγαίνουν ὡς ἐλπίδου στοὺς Κινηματογράφους, (ὁ πειρασμός, βλέπετε, εἶνε δυσκολύνειν, τὰ παιδιά ἐπιμένουν πολὺ καὶ οἱ αὐστηρότεροι γονεῖς ἀναγκάζονται συχνὰ νὰ ὑποκύπτουν) — δεύτερον, ὅτι οἱ Κινηματογράφοι τῶν μεγάλων ποτὲ σχεδὸν δὲν εἶνε κατάλληλοι γιὰ τοὺς μικροὺς καὶ τρίτον, ὅτι γιὰ νὰ πηγαίνουν αὐτοὶ καὶ νὰ διασκεύουν χωρὶς φόβο καὶ χωρὶς κίνδυνον, ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἓνα Κινηματοθέατρο εἰδικόν, εἰσήμερον γιὰ τὰ παιδιά.

Ὁ ἀνθρωπος ποῦ κατάλαβε πρῶτος αὐτὰ τὰ τρία στοιχειώδη πράγματα καὶ σκέφθηκε νὰ ἰδρύσῃ πρῶτος στὰς Ἀθήνας ἓνα Κινηματοθέατρο, παιδικόν, εἶνε ὁ γνωστὸς φιλοπρόδοτος καὶ δραστήριος λυκαρῆς κ. Ἡλίας Κωνσταντινίδης. Στὴν ἐγκύκλιόν του ἐξηγεῖ στοὺς γονεῖς τὸ σκοπὸν του καὶ λέγει, ὅτι ὁ Κινηματογράφος γιὰ τὰ παιδιά πρέπει νὰ ἐκπληρῶν τρεῖς ὅρους: Α') νὰ εἶνε ὑπαίθριος, εὐαερός, ἀνοικτός, γιὰ νὰ μὴν ἀναπνέουν τὰ παιδιά μὴ ἀτμοσφαῖρα σκοτεινὴ καὶ ἀκίνητη, ἐπομένως εὐνοϊκὴ γιὰ τὰ μικρόβια ὄλων τῶν ἀσθενειῶν Β') τὸ μηχανήμα του νὰ λειτουργῇ κανονικά, μὲ μεγάλη ἀκρίβεια καὶ μὲ ὠρισμένους κανόνες, ὥστε νὰ μὴν τρέμουν ἡ εἰκόνες ἐπάνω στὸ πανί καὶ τὸ ζωρὸ φῶς νὰ μὴ διαδέχεται ξαφνικά καὶ ἀπότομα τὸ βαθὺ σκοτάδι, γιατί ἀλλοιῶτα βλάπτονται αἱ τὰ μᾶτις καὶ τῶν μεγάλων καὶ τῶν μικρῶν καὶ Γ') τὸ κυριώτερον, τὰ θεάματα τῶν ταινιῶν πρέπει νὰ εἶνε κατὰ τὴν ἡλικίαν γιὰ τὴν τρυφερὴ νεολαία, παιδαγωγικά, — εὐμορφες σκηνὲς ἀπὸ τὴ φύσιν καὶ τὴ ζωὴ, πανοράματα, τοπία, δράματα ἀγνά, σεμνὰ, ἠθικά καὶ διδακτικά, νόστιμες παιδικῆς κωμωδίες μὲ ἡθικὴν συμπέρασμα, — ὅλ' αὐτὰ, ἐννοεῖται, τερπνὰ, καλαίσθητα, καλλιτεχνικά, γιὰ νὰ μὴ διαφθείρεται, ὅχι μόνον ἡ ψυχὴ, ἀλλὰ καὶ τὸ γούστου.

Ἐπῆγα λοιπὸν τὴν περασμένη Κυριακὴν στὰ ἐγκαίνια αὐτοῦ τοῦ Κινηματογράφου καὶ εἶδα μὲ μεγάλη μου χαρὰ, ὅτι ἐκπληρῶνται ὅλους τοὺς ὅρους ποῦ χρειάζονται, γιὰ νὰ εἶνε ἀληθινὰ «Παιδικός». Καὶ πρῶτον, ὁ κ. Κωνσταντινίδης τὸν ἔχει ἐγκαταστήσῃ στὸ εὐρύχωρον καὶ εὐαερόν Γυμναστήριον τοῦ Λυκείου του, στὴν λεωφόρον Ἀλεξάνδρας, ὥστε μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ ὅτι εἶνε ὅχι μόνον ὑπαίθριος, ἀλλὰ καὶ ἐξοχικός. Τὰ παιδιά θὰ ἀναπνέουν ἐκεῖ τὸν καθαρότερον ἀέρα. Δὲν ξέρω τώρα, ἂν ὁ φωτισμός ἦταν ἀκριβῶς ὅπως ἔλεγε ἡ ἐγκύκλιος καὶ ἂν ἡ μετάβασις ἀπὸ τὸ σκοτὸς εἰς τὸ φῶς ἐγίνετο σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες. (Αὐτὰ, στὴν ἀρχή, εἶνε δύσκολα πράγματα καὶ κανονίζονται μὲ τὸν καιρό, καὶ μὲ τὴν πεῖρα.) Ξέρω μόνον, ὅτι ἡ εἰκὼν ἐφαίνοντο πολὺ καθαρὴς στὸ πανί καὶ δὲν ἔτρεμαν καθόλου. Δὲν θὰ κουράζωνται λοιπὸν πολὺ τὰ μάτια τῶν παιδιῶν. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποῦ μ' ἐνθουσίαζε, ἦταν τὸ πρόγραμμα. Στὴν ἀρχή, ὠραιότατες σκηνὲς ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν μικρῶν μας Προσκόπων: Παρέλασις, παιγνίδια, συσσίτιον, κολύμπι κτλ. Ἐπειτα ἓνα ἐξάπρακτο παιδικὸν δράμα, τὸ περίφημον «Ἐν Οἰκογενείᾳ» τοῦ Ἐκτορος Μαλῶ, δηλαδὴ τὸ γνωστὸν καὶ ἀπὸ τὴν «Διάπλασιν» μυθιστόρημα, διασκευασμένον τεχνικώτατα γιὰ Κινηματοθέατρο καὶ παιγμένον ἀπὸ λαμπροὺς ἡθοποιούς, Ἐνέμιζες, ὅτι ἡ ὥραιος ἐκεῖνες εἰκόνες ποῦ τὸ συνοδεύουν στὴν «Διάπλασιν», εἶχαν ζωντανεύσῃ ἐπάνω στὸ πανί... Καὶ στὸ τέλος μὴ ξεκαρδιστικὴ κωμῶδις, «Ἡ τρουμπέττα τοῦ Μπερπέ», μὲ ἦρως ἓνα μικρὸν παιδί, ποῦ ἐπαιξε ὅμως σὰν ἡθοποιὸς μεγάλος.

Τρεῖς ὥρες ἐδάσταξε αὐτὸ τὸ πρόγραμμα. Καὶ ὅς βεβαιῶ, ὅτι μαζί μὲ τὰ πάσης ἡλικίας παιδιά, ποῦ ἐπλημύριζαν τὸ Γυμναστήριον, ἰδιασκέδαζαν καὶ οἱ μεγάλοι ποῦ τὰ συνόδευαν. Γιατί τὸ θέαμα δὲν ἦταν μόνον ἀγνόν, ἀλλὰ καὶ καλλιτεχνικόν, καὶ διασκεδαστικόν. Εἶχαν ἔλθῃ καὶ τὰ παιδιά τοῦ Ὁρφανοτροφείου Χατζηκώστα μὲ τὴν μουσικὴν τοὺς, ποῦ ἐπαιξε στὰ διαλείμματα κομμάτια ἐνθουσιαστικά. Μόνο μπουφές ἔλειπε! ἀλλὰ καὶ αὐτὸς, ὅς μοῦ εἶπαν, θὰ προστεθῇ, γιὰ νὰ γλυκαίνονται τὰ παιδιά μὲ κανένα λουκούμι ἢ κανένα μπουμπόνι, καὶ ἐν γένει τὸ Κινηματοθέατρο θὰ τελειοποιηθῇ. Πρὸς τὸ παρόν, θὰ δίνῃ παραστάσεις τῆς Κυριακῆς, τῆς ἐορτῆς καὶ τῆς Πέμπτης, ἀπὸ τὸ δειλινὸν ὥς τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ. Ἀργότερα ὅμως, καὶ ὅλο τὸ καλοκαίρι, θὰ λειτουργῇ καθε βράδυ. Σὰς συνιστῶ λοιπὸν νὰ πηγαίνετε. Θὰ διασκεδάσετε ὥρα, καὶ χωρὶς κανένα κίνδυνον ψυχικῆς ἢ σωματικῆς βλάβης ἀπὸ τοὺς μεγάλους ποῦ παρουσιάζουν γιὰ τὴν τρυ-

φερὴ νεολαία οἱ ἄλλοι Κινηματογράφοι οἱ ἀκατάλληλοι.

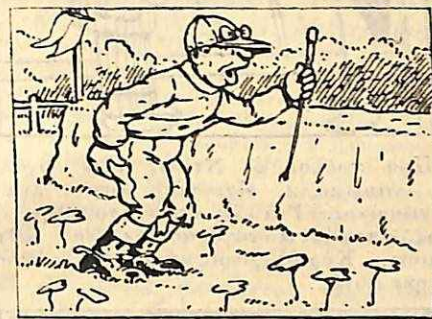
Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε «Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ» Κεφ. IB]

α') Μαθητὴς Δικῶν



— Ποιὸς κυνηγᾷ ἐδῶ πέρα, χωρὶς νὰ ἔχη ἄδεια;

β') Παίρνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θιράμβου τοῦ Ἑλληνισμοῦ

Ω											
ΚΟΣ			ΜΩ			ΚΕΡ					
ΠΙ		ΛΑΣ		ΕΡ		ΑΓΚ		ΡΙ			
ΝΥ		ΔΕ		ΚΑΝ		ΡΙΣ		ΧΟΛ		ΤΙ	
										ΝΙ	

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τριῶν προσώπων τοῦ «Μικροῦ Δαλλινῶ» καὶ τριῶν προσώπων τῆς «Κασσετίνης».

γ') Πίνιγμα

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

Ἀκατασχέτως πάντοτε τρέχω Ἀσπρά καὶ μαύρα τὰ ἑτερά ἔχω. Ὅτι ἐμπρός μου εὐρίσκω φθέρω, Κ' ἐρείπια φεύγων ὀπίσω σπείρω. Μὲ ἡῦρες τώρα; Μὰ κόψε δύο Στοιχεῖα πρῶτα καὶ σοῦ ἐμυνώ. Ὅτι ἀμέσως καλὸν κ' ἀθῶον Εἰς τὴν αὐλήν σου θὰ ἴδῃς ζῶον.

δ') Διὰ τοὺς Τελλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αυτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου

G B S L
E I O S B N
L E B O

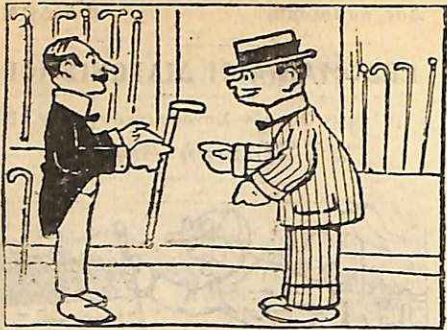
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἀήλωσις: Αἱ λύσεις — ὅσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ἀπαρτήτως ὑπὸ ἐνός μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

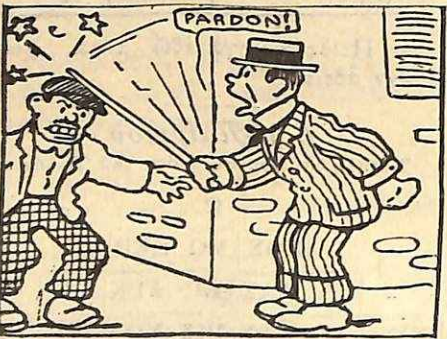
Πύσεις τοῦ 19ου φύλλου

α.) Ἀρδόν, Κανάριον, Φλώρος, Σπίνος, Καρδερίνα. — β.) Petit à petit l'oiseau fait son nid.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ ΤΟΥ ΝΤΙΝΟΥ



Πρὸ πολλοῦ ὁ Ντίνος εἶχε βγάλει τὰ ναυτικά κ' εἶχε γίνῃ κύριο; λιμνοκοντοράκος. Γιὰ νὰ «τελειοποιηθῇ» ὁ μωρός, ἀπεράσισε νύγγοράση κ' ἕνα μπα-στουνί. Κύριος χωρὶς μπα-στουνί, ἀκούσθηκε ποτέ;..



Ἐνας ὅμως, ἀγριάνθρωπος λιγάκι, δὲν ἐποφθασε νὰ φυλαχθῇ καὶ τὴν ἐφαγε ξαφνικά σὸ κεφάλι. —Παρντόν! τοῦ φωνάζει τρομαγμένος ὁ Ντίνος. Ἀλλὰ ὁ κύριος Νάσος ὁ Πλακιώτης δὲν ξέρει γαλλικά...

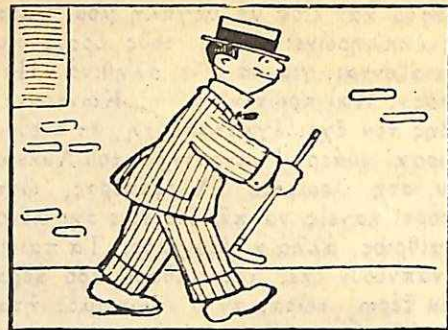
ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΑΠΟΡΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ «ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ»

Παρακάτω δημοσιεύω ἕνα κατάλογον εἰσφορῶν, τὰς ὁποίας μοῦ ἔστειλαν κατὰ καιροὺς διάφοροι φίλοι μου — ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου — διὰ νὰ ἐγγραφῶ συνδρομητὰς πτωχὰ παιδιά, συστηθέντα ὑπὸ τῶν ἰδίων ἡ ἄλλων.

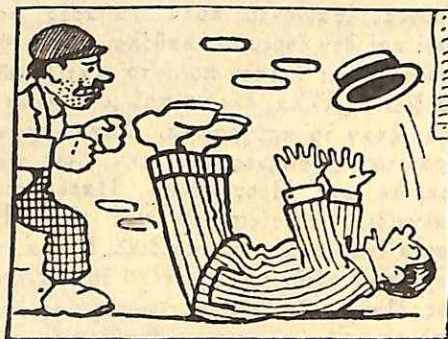
Με τὴν ευκαιρίαν αὐτὴν, θέλω νὰ σᾶς πῶ τὸ ἐξῆς: Τὴν ἄλλην φορὰν ποῦ σᾶς ἔγραψα διὰ τὴν φοβερὰν ἀκριβείαν τοῦ χαρτιοῦ καὶ σᾶς παρουσίασα τὸ δῶλημι ἢ νὰ ἐλαττώσω τὰς σελίδας τοῦ φυλλαδίου ἢ ν' αὐξήσω τὴν συνδρομὴν, ὅλοι ὁμοφώνως μὲν ἀπαντήσατε, ὅτι ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ κακὰ, θεωρεῖτε ὡς «μὴ χειρόν» τὸ δεύτερον καὶ ὅτι συνεπῶς προτιμάτε νὰ πληρώνετε κατ' ἔτος κατὰ παραπάνω ἀλλὰ νὰ ἔχετε ἄρτιον τὸ φυλλάδιόν σας, δικτασέλιδον.

Εὐτυχῶς, τὸ γενναῖον ἐφτερινὸν ἑσπλάθωμα ἀπεμάκρυνε τὸν κίνδυνον καὶ ἡ ἔκδοσις τοῦ ἀγαπητοῦ σας περιοδικοῦ ἐξακολουθεῖ κανονικῶς, χωρὶς ναυζήτῃ ἢ συνδρομῇ τοῦ. Οἱ συστηθέντες ὅμως ἄποροι — καὶ εἶνε πολλοί, — μένουν ἀκόμη ἄγραφοι.

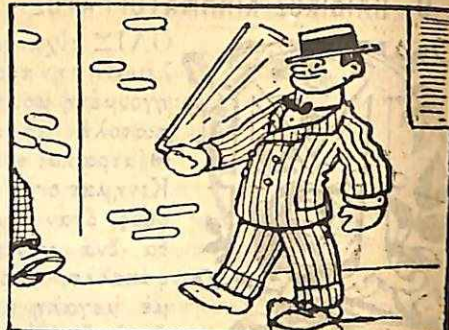
Ὅπως βλέπετε σήμερον, αἱ ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου μέχρι σήμερον σταλείσθαι εἰσφοραὶ, μάλιστα ἀρχοῦν διὰ νὰ ἐγγραφῶ συνδρομητὰς τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς συστημένους. Οἱ ἄλλοι τί θὰ γίνουν; Διατὶ νὰ μὴ μὲν στέλλετε συχνότερα ἢ, καλλίτερα, διατὶ νὰ μὴ λαμβάνετε μέγας ὅλοι εἰς τὸν φιλανθρωπικόν, τὸν εὐεργετικόν αὐτὸν ὅθρον;... Ἀπὸ ὅλοι θὰ ἐδέχεσθε προ-θύμως μίαν αὐξήσιν τῆς συνδρομῆς κατὰ



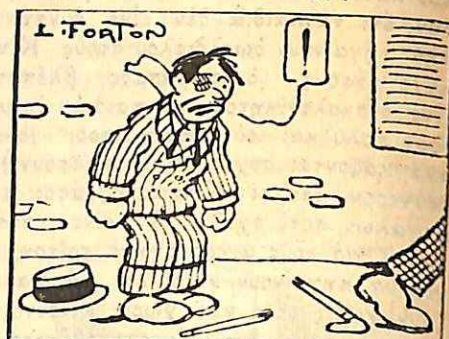
Στὸ δρόμο, γιὰ νὰ κἀνῃ περισσύτερον ἐντύπωσι, τὸ κρατοῦσε ἀνάπο-δι καὶ τὸ κουνόσσε μὲ νάξι καὶ μὲ χάρι. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸ δὲν τοῦ ἐρί-νετο ἀρκετό, σὲ λίγα ἄρχισε νὰ τὸ στριφογυρίζῃ.



—Παρντόν κ' ἂν εἶσαι σὺ τοῦ φωνάζει παληολιμνοκοντοράς! —Καὶ τὸν ἀρρίζει στὴς κλωτσιὰς καὶ στὴς γροθιὰς. Ὁ καίμενος ὁ Ντίνος πέφτει κάτω καὶ τρώγει καὶ τῆς ρέστες.



Τὸ παιχίδι αὐτὸ τοῦ ἄρρεσε ὑπερβολικά. Ἐφραντάζετο πᾶς πῶς εἶχε γίνῃ τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς κομψότητος τοῦ σῆκ. Καὶ προχωροῦσε καμαρωτά, στριφογυρίζων τὸ μπα-στουνί, χωρὶς νὰ τὸν μέλῃ γιὰ τοὺς διαβά-τας, ποῦ ἔδιναν τόπο στὴν ὀργή.



Καὶ ὅταν σηκώνεται σὲ κακὴ κα-τάστασι, βλέπει, τὸ μπαστουνί, του σπα-μένο σὲ δύο. Τοῦ τώσασε μὲ θυμὸ ὁ Πλακιώτης, γιὰ νὰ τὸν μάθῃ νὰ εἶνε ἄλλοτε προσεκτικώτερος.

δύο ἢ τρεῖς δραχμαί. διατὶ νὰ μὴ θυ-σιάζετε αὐτὸ τὸ ποσό, ἢ τὸ ἥμισυ, ἢ τὸ τέταρτον, εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους, πρὸς ἐγγράφον τῶν ἀπόρων; Ἐστὶ κ' ἔτσι, τὸ φυλλάδιόν σας σεῖς τὸ λαμβάνετε ὀκτα-σέλιδον, ὀλόκληρον, μὲ ὅλην τὴν ἀκριβεί-αν τοῦ χαρτιοῦ, χωρὶς νὰ ἐπιβαρυνθῇτε διόλου. Εὐεργετῆτε λοιπὸν καὶ σεῖς τὰ πτωχὰ παιδιά, στέλλετε μοι καθε φορὰν, καὶ ὅτι εὐπερίστε, διὰ νὰ γίνωνται συνδρο-μηταὶ μου.

Καὶ αὐτὸ ἐν εἰδὸς ἑσπαθώμιτος εἶνε. Ξεῦρετε δέ, ὅτι διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ κανονικὴ ὀκτασέλιδος ἔκδοσις, ἐνθ' ἡ τιμὴ τοῦ χαρτιοῦ ὁλονὲν ὑψώνεται, πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐκ παραλλήλου καὶ τὸ ξε-σπάθωμα. Κ' ἐπειδὴ ὅλοι δὲν εἰμποροῦν νὰ ἑσπαθώνουν, ἰδοὺ ἕνας τρόπος νὰ τὸ κάμουν καὶ αὐτοί. Καὶ τί ὠραῖος τρόπος! Οἱ συνεισφέροντες ὑπὲρ τῶν ἀπόρων, βοή-θουν, ἀνακουφίζουν τὴν «Διάπλასιν», καὶ συγχρόνως εὐεργετοῦν, κάμουν εὐτυχὴ τὰ πτωχὰ παιδιά.

Αὐτὰ ἤθελα νὰ σᾶς πῶ, μὲ τὴν βεβαιό-τητα ὅτι θὰ συγκινήσουν καὶ ὅτι τὸν πρώ-τον αὐτὸν κατάλογον εἰσφορῶν θὰ δια-δεχθῶν γρήγορα καὶ ἄλλοι πλουσιώτεροι.

Πρῶτον Δελτίον Εἰσφορῶν.

Ἡλιοβασιλεῖα λεπτὰ 50. — Ἀνώνυμος ἐκ Πειραιῶς λεπτὰ 20. — Μελαχρινὸν Διαβολάκι δρ. 1. — Γέρος τοῦ Μωρηά δρ. 1. — Β. Ν. Δουροδύμας λ. 30. — Βασ. Α. Ἀντωνιάδου λ. 50. — Πανόδογος Ὀδυσσεὺς λ. 50. — Π. Α. Μπαζᾶς λ. 50. — Πίμπερνελ δρ. 1. — Πηλεὺς δρ. 1. — Ἀγριοβιολέττα λ. 50. — Δέ-

σπω Ρομπότη δρ. 2. — Γεωρ. Π. Ἀνδρονι-νος δρ. 2. — Ἐλλῆν λ. 75. — Ἰτέα δρ. 1, 20. — Ξεντευμένη Παιδοποιεῖα δρ. 1. — Χρυ-σανθῆ λ. 50. — Κυνηγίτις Ἀστεῖς λ. 50. — Τρελλὴ Κορφατοπούλα λ. 25. — Κεκοιμη-μένος Θεσσαρὸς λ. 50. — Τύμβος τοῦ Μαροῦ δρ. 1. — Ναυτάκι τῶν Σπεσῶν λ. 20. — Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον δρ. 1. — Ἐλευθερω-θεῖσα Ἡπειρος λ. 50. — Ἐνδοσιώδης Κι-πριος δρ. 1. — Χρυσὴ Ἀκτίς δρ. 1, 25. — Δο-ξασμένη Ἑλλάς δρ. 1, 25. — Γεώργιος Α' λ. 40. — Ἡτὸν ἐν ὄλῳ δρ. 22, 30.

Τὸ ποσὸν τοῦτο διέθεσα ὀλόκληρον σὴ-μερον ὑπὲρ τῶν συστηθέντων ἀπόρων εἰς τὰ φύλλα 45ον 46ον καὶ 47ον τοῦ 1915 καὶ τὸ μὲν Πτωχὸ Χαλιδιωνάκι ἐνέγραψα δι' ἐν-νέα ἀκόμη μῆνας, ἀπὸ 1 Μαρτίου ἕως 30 Νοεμβρίου ἐ. ἔ., τὸ δὲ Φιλόμοнос Τριπολι-τάκι καὶ τὸ Ὀρφανὸν Γειτονόπουλο τοῦ Πανόδογος Ὀδυσσεὺς δι' ἐν ἔτος ἕκαστον ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1915 ἕως 30 Νοεμ-βρίου 1916.

Καὶ τώρα περιμένω νέας εἰσφορὰς διὰ νὰ ἐγγράψω καὶ τοὺς ἄλλους ἐννεα ἀπό-ρους ποῦ ἔχουν συστηθῇ εἰς τὰ φύλλα 48ον π. ἔ. καὶ 5ον καὶ 7ον ἐ. ἔ. Μετὰ τὴν ἐγγρα-φὴν δὲ καὶ τούτων θὰ δεχθῶ πάλιν πρὸς δημοσιέυσιν νέας συστάσεις ἀπόρων.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τί 92 πῆ, Τσάτ, «τὰ ἄδοντε πηνά»;
— Αὐτὸ δὲν ξέρει; Νά, τὰ πουλιὰ ποῦ δὲν ἔχουν δόντια.

Ἐστὴν ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Ἐυβοϊκῆς
τὴν 19 Ἀπριλίου 1916

Τὸ Πάσχα, ἡ Ἐορτή, ποῦ μ' ἀγαπᾷ τόσο πολὺ, ἐτσούγκρισε καὶ μοι... ἀπὸ τὴν Νίον. Καὶ πῶς τὸ κατάφερε αὐτό; Ἀπλούστατα, ἐπὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ ἕνα χέρι — τὸ δικό της, — ἐπὶ τὸ ἄλλο ἕνα μὲ τὸ ἄλλο — τὸ δικό μου καὶ τὰ ἐτσούγ-κρισε. Τὸ ἀπετέλεσμα ἦταν, μὴ γράφει «ὅτι ἡ μὲ ἄκρη τοῦ δικού σου αὐγού καὶ ἡ μὲ τοῦ δικού μου, ἐπασαν. Εἴμεθα λοιπὸν ἴσα - ἴσα.» Ἐ, καὶ τοῦ χρόνου, ἀγαπητὴ μου.

Διὰ τὸ ζήτημα τῶν Ἐκθέσεων, καὶ ὁ Ἡ-ρώς τοῦ 1913 φρονεῖ, ὅτι οἱ καθήκοντα πρέπει νὰ εἶνε περισσότερον ἐπικεῖς ὡς πρὸς τὴν γλῶσ-σαν. Γιατὶ ἐχωρὶς νὰ τὰ παίρῃ τόσο τραγικά, ἡ ἡ φίλη μας Τρισεύνη, νομίζει πῶς, ὅταν εἶναι ἄνθρωπος τὸν ἀναγκάζουν νὰ γράφῃ σὲ μιὰ γλώσσα, τὴν ὅποιαν εἴτε δὲν αἰσθάνεται, εἴτε δὲν καταλαβαίνει καὶ δὲν γνωρίζει καλὰ, ἡ ἑκ-θέσις αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε καλὴ. Καὶ ἐξα-κολούθει: «Ὁ σκοπὸς τῶν ἐκθέσεων δὲν εἶνε νὰ μάθουν τὰ παιδιά τὴν καθαρὴν γλῶσσαν, — αὐτὴ δὲ ἀκούει νὰ τοὺς τὴν μάθουν 14 ὥρες ἀρχαίων Ἑλληνικῶν τὴν ἐβδομάδα, — ἀλλὰ νὰ μάθουν νὰ ἐκθέτουν ὅπως; πρέπει τὰς σκέψεις των.» Τὴν γλώσσῃ μου τὴν εἶπα δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὴν λέγω κάθε φορὰ. Ἀνάγκη ἴσως εἶνε νὰκούονται καὶ αἱ γνώμαι τῶν παιδιῶν.

Πολλοὶ μ' ἐρωτοῦν τί εἶνε αὐτὰ τὰ «γερα-νικά» ποῦ φαίνονται ἀπὸ τινος ἄθρονα μεταξὺ τῶν λυτῶν τῶν Ἑβδ. Διαγωνισμῶν. Εἶνε ψευ-δωνυμία; Ὅχι. Εἶνε ἀπλούστατα τὰ ὀνόματα Γερμανοπαίδων, ἐγκατεστημένων εἰς τὰς Ἀθή-νας, ποῦ μανθάνουν ἑλληνικά, καὶ ἀγοράζουν τὸ περιοδικὸν μας καὶ στέλλουν τὰς λύσεις των κατ' ἐβδομάδα μὲ τὸ δεκαπεντὸν των. Εἶνε πολλοί! καταντᾷ νὰ εἶνε ὅσοι καὶ οἱ ἑλληνόπαιδες λυταὶ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ κάποτε περισσότεροι. Διὰ νὰ μὴ νομίζῃ λοιπὸν ὁ κόσμος ὅτι αἱ μισαὶ Ἀθῆ-ναι κατοικοῦνται ἀπὸ Γερμανούς, ἂς στέλλουν λύσεις καὶ οἱ Ἀθηναῖοι...

Ὁρατοὶ οἱ γράφοί σου, Χρυσὴ Α. Σ., καθώς καὶ τὸ γραμματάκι σου. Κ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ μὴ γράφῃς συχνά. Ἀλλὰ πρέπει νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμον. Ἡ μήπως ἔχεις καὶ ἐξέχασες νὰ τὸ σημειώσῃς; Εὐχόμαι καλὰ προόδους σὸ βρολί.

Τὸ Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, ἀπεχθάνεται τὰ θαλάσσια ταξείδια, τὸ διασκεδάζουν ὅμως αἱ περιπέτειαι. Καὶ κατὰ τὸ τελευταῖον τὸ ταξεῖδι εἶχε μίαν περὶ ἐργασίαν. Μήπως σὸ βρολί ἀπὸ τὴν Πειραιᾶ, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Ἰδιώτερον. Καὶ ξεῦρετε πότε ἔφθικας; Μετὰ μίαν ἐβδομάδα. Διότι κοντὰ στὰ Κύθηρα, τοὺς ἐπίασαν δύο γαλ-λικά πλοία, διὰ νὰ τοὺς κάμουν νηοφίλα, καὶ τοὺς ἐκπορεύσαν εἰς τὴν Μήλον, ὅπου ἔμεναν τρεῖς ὀλόκληρες ἡμέρες. — Πάλι καλὰ ποῦ δὲν τοὺς ἐτορπίλισαν...

Νὰ ξεῦρετε, ὅτι καὶ τὸ Βουνὸ τῆς Μανω-λιάδος δὲν φοβάται καθόλου τὰ ποντίκια. Ὅπως τὸ Βόρειον Σέλας, μπορεῖ καὶ αὐτὸ νὰ τὰ πιά-σῃ. Ἀλλὰ... ὅχι μὲ τὰ χεῖρα του μὲ τὴν πυρά-γαν, ὅπλαδ' ἢ μὲ τὴν μαστῖα. Ἐ, πρέπει νὰ ὁμο-ιολογήσῃ, ὅτι εἶνε κάπως εὐκολώτερον. Κι' ἐγὼ, ὅτι καὶ γυναῖκα, τὰ πιάνω γενναῖα μὲ... τὴ φωνή.

Τί λές, Ἰοῖς! Μακάρι νὰ εἶχα ὅλη καὶ παιδαγωγικά κομμάτια διὰ τὴν Σελίδα, ὅλη καὶ κομμάτια διὰ μικρὰ παιδιά. Ἀλλ' αὐτὰ εἶνε πολὺ δύσκολα. Χρειάζονται πολλὴν τέχνην διὰ νὰ γίνουν ὅπως πρέπει. Φυσικά, ἀπὸ μίαν ἡλιακὴν ἱστορίαν, οἱ μεγάλοι δὲν περιμέ-νουν νὰ μάθουν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ λέγουν ψέ-ματα ἢ νὰ κάνουν ἀταξίαι. Ἀλλ' ὅταν εἶναι τέτοιο κομμάτι εἶνε γραμμένον τεχνικῶς, ἀπολαύδουν καὶ αὐτοὶ τὴν τέχνην του. Πρέπει νὰ ξεῦρῃς ὅτι μὴνὸν μεγάλου συγγραφέως ἐγραψαν ὠραία πράγ-ματα εἰς μικρούς. Τὰ δὲ παρὰ μὴνὸν τοῦ Ἀν-δραῖν εἶνε ἐντέθηκα πάσης ἡλικίας.

Νόστιμη πρωταπριλιά ἔκαμαν τῆς Τρελλῆς Κορφατοπούλας. Ξέρουν πόσον μ' ἀγαπᾷ καὶ τῆς εἶπαν ὅτι δὲν θὰ ἐκδίδωμαι πλέον, ἐπειδὴ ἡ Κυβέρνησις διέταξε, τὰ χρήματα ποῦ δίδουν τὰ παιδιά διὰ τὴν Διάπλასιν, νὰ τὰ δίδουν εἰς τὸ ἐξῆς, διὰ τὰς οἰκογενεῖας τῶν ἐπιστράτων. Καὶ ἡ Τρελλὴ Κορφατοπούλα τὸ πιστεύει στὴν ἀρχὴ καὶ ἀνησυχῇ πολὺ. Ἐπειτα ὅμως τὸ κατάλαβε καὶ ἀνταπέδωκεν ἐπιτυχῶς τὸ «ἀπρι-λιάτικο φάρμακον»...

Ἀνδοεισώμενε Κουραμπίε, τὰποτεῖματα ἀνεβλήθησαν ἔνεκα τῶν ἐσθρῶν, ποῦ δὲν μοῦ ἄφιναν πολλὰς ὥρας δι' ἐργασίαν. Τακτικά, καὶ κατόπιν αὐστηροῦ ἐλέγχου, παραδίδω εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, τὰ μὲν φύλλα τῶν Ἐπαρχιῶν ὅλα τὴν Πέμπτην τὸ ἀπόγευμα, τὰ δὲ φύλλα τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ Πειραιῶς, καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, τὴν Παρασκευὴν πρὸ μεσημβρίας. Ἐκο-μένως πᾶσα βραδυτὴν περὶ τὴν διανομὴν ὁρεῖ-λεται εἰς τὴν ἀταξίαν τῶν κατὰ τόπους Ταχυ-δρομείων.

Δὲν ἔχεις δίκαιον, Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου, διότι ἕνα ποιῆμα, καὶ χωρὶς ὀριζοκαταληξίαν, εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ὠραιότερον. Ὅσον διὰ τὰς εἰκόνας καὶ τὰ κομμάτια, βεβαίως εἰς ἕνα φύλ-λον πιάνω τόσον, ἀλλὰ καὶ τὸ στολίζω. Φύλλον δὲ διὰ παιδιά, εἶνε ἀπαραίτητον νὰ εἶνε στολισμένον. Ποιῆμα ἰδικόν σου, καλλίτερον ἀπὸ τὰ δημοσιευθέντα, δὲν ἦρα.

Ποῦς; νὰ εἶνε «ὁ φίλος μου», ποῦ μοῦ ἔστει-λε μίαν χαριτωμένην εἰκονίσαν μὲ χρώματα, ἐπάνω εἰς χαρτόπανον. Ταχικά του τὰ διαδίδω. Ε. Ι. Μήπως λέγεται Εὐάγγελος;... Καὶ τὸ γράψιμόν του μοιζᾷ ὀλίγον — ἂν καὶ παρα-ποιημένον, — μὲ τὸ γράψιμόν ἐνὸς Εὐαγγέλου ποῦ ἔχω συνδρομητήν. Ἀλλ' ὅποιος καὶ ἂν εἶνε, τὸν εὐχαριστῶ πολὺ.

Ὁραῖος ἐπιστολὰς ποῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Πνεῦμα τῆς Ἀντι-λογίας, Ἐλπίς τῆς Ἑλλάδος, Τίποτος, Κο-σμοκράτης, Λευτεριά στους Σκλάβους, Τρα-γοῦδι τῆς Λευτερίας καὶ Ἐνδοξὴ Γαλλία. — Ἐξέτελσα τὰς παραγγέλιας των καὶ τοὺς εὐχα-ριστῶ ὅλους διὰ τὰ καλὰ των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ἔλαβα τὰ ἐξῆς: «Ὁ ἀδελφὸς Κυνηγός». — «Τὸ κέντημα τῆς μικρᾶς». — «Ἐκκλησάκι». — «Δάσος — θαλάσσα» κτλ. — «Ἀπὸ τὰ φαεινὰ». — «Ὁ Νικηφόρος Εὐχυνός». — «Παράδοξος γνωριμία». — «Ἀπὸ τὰ μικρὰ μου χρόνια». — «Ὁ Πόλεμος». — «Μία πρωτομαγιά». — «Ἡ Διάπλასιν». — «Συμβουλί». — «Ὁ Κωστής καὶ τὸ Ρατάκι». — «Τὸ πάθημα τῆς ἐξαδέλης μου». — «Ἀνοι-ξιάτικη βραδυά». — «Ἡ πέναν». — «Ὁ καρφί-ας» ἀργαστῆρι τοῦ. — «Γράμμα μὲ φάρμακον». — «Φαργατὸς ὁ Α'». — «Ὁ γὰ καὶ Βελλία». — «Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοῦ ἐβδ. Διαγωνισμοῦ».

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδεν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀνακοινῶνται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἡ ἀνακοινῶνται ἴσχυουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1916. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ ἁ- νήκουν εἰς ἀνόμιαν, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κοινότητα.]

Νέα ψευδώνυμα: Νικ Κάροτος, α. (Ἐν. Ἐλευθ. Ζήσης). Χορὸς τοῦ Ζαλόγγου, α. (ἰ). Πάλλουσα Καθία, α. (ΑΔ). Γὰ τὴν Πα- τοῖδα, α. (ΑΔ). Τολμηρὰ Ἀμαζόν κ. (ΑΠ). Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας, α. (ΠΠ). Ἀρχι- ζιάνιον, α. (ΔΜ). Γάλλος Ἀεροπόρος, α. (ΚΠ). Ἀδφης Στέφανος α. (ΓΚ). Ἐκδικη- τῆς τῆς Ἐπαλφῶν, α. (ΓΓ).

Ἀναγνωσεῖς Ψευδωνύμων: Πανελλή- νιος Ἐνωσις α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰταλλά- ξουν: ἡ Πανελληνίος Ἐνωσις, (0) μὲ Ἐλ- ληνικὴν Νίκη, Μεγάλην Ἑλλάδα, Νηρηίδα τοῦ Πηρείου, Ἰνώ, Φοῖβαν, καὶ ψευδωνυ- μους.

ἡπειρώτας. — ἡ Χρυσάλλης (0) μὲ Μίαν Τρελλοῦσαν, Πειρατικὴν Νεαδὸν, Τρελλὴν Σανθούσαν, Νοσταλγίαν, Ρεζεντάν, Ἰνώ, Ἰοῖδα. — ἡ Μανιατοπούλα (0) μὲ Ἐ- θνικὸν Ὀνειρόν, Ἀρετὴν Σανθούσαν, Ἐνα Χιωτάκι, Τηλεόλλαν, Κάκιαν, Μονάχοβιν, Ἀγριοβιολέτταν, Γυναικοῦν, Μπουσόν. — ἡ Ἀειμῶν, (0) μὲ Πολύμητιν Ὀδυσσεᾶ, Ὁραῖαν Γαλάτειαν, Πειρακτίον, Κνικλα- μίαν, Ἀκακίαν, Ὁρατοπαθῆ, Χάριτα. — ὁ Θοῖαμβος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, (0) μὲ Τέλλον Ἀγρῶν, Φοῖβαν, Ἐβελίαν, Ρεμβῶδη Σε- λῆν, Κύμα τῆς Κερκύρας, Μεγαλοκλήν Κορφατοπούλαν, Ὁραῖαν Κέρκυραν, Τρελ- λὴν Κορφατοπούλαν, Τρελλὴν Σανθούσαν, Ἰδιώτοσιν Σανθούσαν, Ξεντευμένην Κορ- φατοπούλαν, Ἡρωίδα Ἀροκοραυνίαν, Ὁ- ραιοπαθῆ, Μίαν Τρελλοῦσαν. — ἡ Χρυσάγῃ, (0) μὲ Ἀπτερον Νίκη, Μίαν Τρελλοῦσαν, Σκλαβομένον Ἑλληνα. — ὁ Ὑπερασπιστὴς τῆς Ἐλευθερίας (0) μὲ Τέλλον Ἀγρῶν, Φο- νὴν τῆς Παροῖδος, Ἀστὴρα τῆς Ἀόξης, Μίαν Τρελλοῦσαν, Πειρακτίον, Ἀθήνην.

Ἡ Διάπλასιν ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀντώνιον Κ. Ι. (ἔστειλα) εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς εὐχάς. Ἀειμῶν (τὸ ἔστειλα.) Ἑλλάδα τοῦ Βενιζέλου (ἔστειλα) τί ὠραῖο Πάσχα θὰ ἔκαμες σὸ σπίτι σου, μὲ τοὺς γονεῖς σου, ποῦ εἶχες νὰ τοὺς ἴδῃς ἀπὸ τὰ Χριστούγεν- να! Γυναικοῦν (εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς: τὸ φύλλον θὰ ἔτυχε νὰ γίνῃ, εἰς τὸ Ταχυδρο- μεῖον, διότι ἀπ' ἐδῶ ἐστάλη τὴν ἡμέραν του. ἔγελσα ὅμως μὲ τὸ σταθῆναι ποῦ ἔκαμες τοῦ διανομέως.) Κύμα τῆς Κερκύρας (ἔλαβα, εὐ- χαριστῶ) Ἀκαταμάχητον Στρατηλάτην (χαρ- τὴν τῶν λύσεων ἔστειλα) Ὁραῖαν Κέρκυραν (καλῶς νὰ ἔλθῃς: κ' ἐγὼ μὲ πολλὴν μου χαρὰν θὰ σὲ γνωρίσω) Ἀφρομένην εὐχαριστῶ πολ- λῶ) Δ. Κ. Γαρό. (ἀκόμη περισσότερον οἱ ἀγορασταὶ δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ στέλλουν τέτοια κομμάτια, ἀφοῦ δὲν τὸ ἔχουν οὔτε οἱ συνδρομηταί, ἀλλὰ καὶ τόσα, ἂν ὄλῃς, εἴπο- ρεῖς νὰ ἐγγραφῇς: δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ ἡ 1 Δεκεμβρίου) Κωνσταντινουπολίτικο Δια-βολάκι (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις: ἔστειλα) ναι, καλλίτερα πρὸ λίγα καὶ συχνότερα) Βουλ- γασογράφον Ἑλληνα (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γραμματάκι σου καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ γρά- φῃς ὅποτε μπορῇς: ὄχι, εἰς τὸ Μαγ. Γράμμα τοῦ τοῦ φύλλον δὲν ὑπάρχει κανένα λάθος) Κλέφτικον Βόλι (ναι, ἕνα τέτοιο μυθιστόρημα θὰ διαδεχθῇ τὴν «Κασσάνδραν»: ἀλλὰ δὲν ἀπε- φάσισα ἀκόμη) Πάνον Θ. Σοφ. (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς διαθεσεις καὶ περιμένοι) Ἐγγὴν τῆς Μάννας (χαριτωμένον τὸ γραμμα- τάκι σου: νο. ἴζω ὅτι «ἐκρίθη» ἐλέγοντο τὰ χαρ- τὰ κάποιου Δανιέλου, ποῦ ἦτο τότε τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας: ἐστὶ ὠνεμάθη ἡ ἐφημερίδα «Σκρίπ», ἡ ὁποία εἰς τὴν ἀρχὴν ἦτο σατυρικὴ) Ἀγαθὸν Διάβολον (δύνασαι ἀλλὰ διατὶ δὲν συμβου- λεύσαι τὸν «Ὀδὸν»;) Παγαγιῶτην Σ. Α. (ἐγκάρδια συλλυπητήρια: δέχομαι προσωρινῶς: ἔλεγε ἄλλων ἀσολῶν του, ἀλλὰ θὰ ξαναρχίσω) Ὑπερ Παροῖδος (ἔστειλα) Ἀρετὴ Σαν- θούσαν (διότι τὸ ὄνομα μόνον ὑπάρχει: εἰς τὰ τετράδιά σου Μ. Μυστικὸν μὴ βάζῃς ἄρτιον: τὰς ἡμέρας: ἐστὶ ὠνεμάθη ἡ ἐφημερίδα «Σκρίπ», ἡ ὁποία εἰς τὴν ἀρχὴν ἦτο σατυρικὴ) Ἀγαθὸν Διάβολον (δύνασαι ἀλλὰ διατὶ δὲν συμβου- λεύσαι τὸν «Ὀδὸν»;) Παγαγιῶτην Σ. Α. (ἐγκάρδια συλλυπητήρια: δέχομαι προσωρινῶς: ἔλεγε ἄλλων ἀσολῶν του, ἀλλὰ θὰ ξαναρχίσω) Ὑπερ Παροῖδος (ἔστειλα) Ἀρετὴ Σαν- θούσαν (διότι τὸ ὄνομα μόνον ὑπάρχει: εἰς τὰ τετράδιά σου Μ. Μυστικὸν μὴ βάζῃς ἄρτιον

μον της Ἐλεῦθερίας (ἔπειτα δὲ καὶ με-
ταφράσεις.) Δάφνης Στέφανον (νῆλ, εἰς ὅλους
δωρεάν.) Σχολαστικὸν Φιλόσοφον (ἔλαβη, εὐ-
χαριστῶ.) Φιλομήτορα, Ἰτέαν, Ἰππέα τοῦ
Θανάτου, Ἰωάν. Α. Πολυχρονιάδην, Λουκᾶν
Ν. Κότονη, Νύμφην τοῦ Αἰγαίου κτλ. κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβη μετὰ τὴν 18ην
Ἀπριλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 156ου Διαγωνισμοῦ Ἀλύσεων
Ἀπριλίου—Ἰουλίου

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς
12ης Ἰουνίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς
προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ
ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

253. Λεξιγριφος

Σύγχρονον βασιλέα
Με ἄνθη ἐφιλοδώρησα
Κι' εἶδα μ' αὐτὸ νὰ γίνη
Βασίλισσα κι' ἀπόρησα.
Ἐστάλη ὑπὸ Κοραλίας Καστροῦ.

254. Στοιχειόγριφος

Ἀπὸ μέρος τοῦ κορμού σου,
Ἀφαιρῶν τὴν κεφαλὴν,
Ἐν θαλάσσιον θὰ ἴδῃς
Νὰ προβάλλῃ εἰς τὴν στιγμὴν.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λημνιοπούλας.

255. Μεταγραμματισμός

Πτηνοῦ ἐκ τῶν ἀγαπητῶν
Τὴν κεφαλὴν ἀλλάξεις,
Καὶ κάποιον τῶν ἐπτά σοφῶν
Εὐθύς παρουσιάζεις.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐνδέξου Γαλλίας.

256. Ἀναγραμματισμός

Ἐνα τῶν Μηνῶν ἀνεγραμμάτισα
Καὶ μεγάλο ὄρος ἐσχμάτισα.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φωνῆς τῆς Πατρίδος.

257. Γωνία.

+ * * * * = Ἀρχαία Βασίλισσα ὠραία.
* + * * * = Ἀντωνυμία.
* * + * * = Ὀπωρικόν.
* + * * * = Διαφανὲς σῶμα.
+ * * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
Οἱ σταυροὶ Κράτος τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καρυατίδος.

258—260. Ἀστεῖα Παροράματα.

1. — Τὴν κλωσσά σου κράτει.
2. — Φεῦγε τὴν τροφήν.
3. — Τὸ ἄργον καὶ χῶρον ἔχει.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρελλῆς Ξανθοῦλας.

261. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 = Ποταμός τῆς Εὐρώπης.
2 3 4 5 = Βασίλισσα.
3 2 4 2 6 = Ὀμιλία.
4 5 3 5 = Τροφή.
5 4 4 3 2 6 = Κάτοικος τῆς Εὐρώπης.
6 5 1 1 5 6 = Ἄγιος.
Ἐστάλη ὑπὸ Σπυρ. Γ. Λέγγερ.

262. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοι-
αῦτα, ὥστε διὰ τῶν ἀρχικῶν τῶν νὰ σχηματισθῇ
νῆσος τοῦ Αἰγαίου:
Ἄτυχος, Ἄγιος, Ὀχι, Ἀμαρτωλός, Κατα-
στρέφω.

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Αἰματομένο Ξίφος

263. Μικτόν.

α - μ - ε - η - β ρ θ ρ ς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαθαθονομάχου

264. Γριφος

ο
ο × ο μελ' 1
ο ο
ο

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λύρας τῆς Σαποῦς

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1916

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα, τὴν 16 Ἀπριλίου τὸ πρῶτ' ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα
οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 2313 οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πλη-
ρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ προπληρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν
ἐτησίαν, ἐννεάμηνον, ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάμετο ἡ 15
Ἀπριλίου. Ἐκκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἐξῆς 50 ἀριθμοὶ:

1587, ἐκέρδισεν ἐν ὁρολόγιον τῆς τσέπης.
769, 935, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης δραχμῶν 40
κατ' ἐκλογὴν του.

299, 2050, 1292, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας
δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογὴν του.

465, 1571, 13, 2148, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης
ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.

344, 803, 1706, 593, 1967, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν Δια-
πλάσεως τοῦ προσεχοῦς ἔτους.

166, 1038, 512, 1121, 2115, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς
Ἀγάπης».

119, 1444, 403, 1811, 868, 993, 2220, 1690, 1938, 1383, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓνα
τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιοδου ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 3.50.

1989, 1756, 2164, 1887, 77, 1249, 658, 2309, 250, 487, 72, 2074, 320, 1610, 175,
788, 311, 1075, 726, 847, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Πε-
ριοδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 δρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαρά-
κοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνη μαζὶ μετὰ τὸν 22ον φύλλον τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος,
χωρὶς νὰ δικαιουται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπογεμνηθέντος
αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν
ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογὴν των, ἀπηρτίθυαμεν σήμερον ἐπι-
στολὴν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς ὀρίσουν ποίους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1916 θὰ γίνη τὴν 15 Ἰουλίου
καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀναίτιαι ὅσοι ἐπλήρωσαν
ἤδη, ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἐτησίαν, ἢ ἐννεά-
μηνον, ἢ ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15ῃ
Ἰουλίου 1916. Εἶνε δὲ τὰ Δῶρα τῆς Γ' Κληρώσεως ὅμοια μετὰ τὰ τῆς ἀνωτέρω Β'.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[15'—117]
Ανταλάσσω C. P. μέσον «Διαπλάσεως». Καλ-
λίτερον βραβεύσω διὰ τόμου δραχμῆς. Μέχρι
τέλους Μαΐου.—Ὁ τρομερὸς Νικ Κάρερ.

[15'—118]
Νύμφη τοῦ Αἰγαίου καὶ Πειραϊκῆς Διάβολος.
Νεὺχαριστῶ θερμῶς. Δέχσθε ἀνταλλαγὴν Μι-
κρῶν Μυστικῶν μέσῳ Γραφείου «Διαπλάσεως».
Κοσμοκράτωρ

[15'—119]
Κόρη τῶν Κυμάτων καὶ Βουλγαροφάγε «Εὐ-
κλήρ», τί γίνεσθε; Θὰ ἰδούσετε Σύλλογον;
Πόθος τῆς Πατρίδος

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου,
ἐλήφθησαν ἀπὸ 13—19 Ἀπριλίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Πηνελόπη Σ. Μωρατῶν, Α. Β.
Βασιλόπουλος, Βασιλικὴ Σ. Φραντζή, Ἰωάννα
Θ. Μπάρα, Β. Κ. Χαροκόπος, Ἀγγελικὴ Κ.
Χαροκόπου, Δ. Ι. Παναγιωτοπούλου, Χ. Ρεμαν-
τῆς, Ἀγγελικὴ Μ. Ζωγράφου, Ἐνας χωρὶς ὑπο-
γραφήν. Ἰαπεὺς τοῦ Θανάτου, Α. Ν. Φραγι-
νίστας, Δ. Π. Μακρῆς, Α. Φιλότης, Ὁρῶν,
Κ. Α. Μάρκου, Α. Χάμπιχ, Ρ. Μπόσσελτ, Μ.
Μαϊντλερ, Ι. Σράντερ, Κ. Χέλμεντιγκ, Φ. Πλά-
νι, Ε. Χάστμαν, Α. Χριστιάνσεν, Π. Ρόττεν-
φελτ, Ε. Νάουμανν, Ε. Τάλμποτ, Ν. Σύσ-
σεροτ, Ούγος Τσῆτς, Ο. Πέττερ, Φ. Βίντερλιν,
Φ. Φίσερ, Κ. Βέλτμανν, Χ. Ἀνγκεν, Π.
Σλέγκερ, Ἀλέξ. Γ. Γαλάνης, Π. Η. Χα-
δαβέλλας, Χ. Α. Διαπούλης, Π. Ψύλλογλου, Δ.
Πονίγκι, Ποιήτρια Σαπφώ, Α. Δεληγιάννης, Κ.
Καταμπάκης.

ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Α. Δ. Παπαδημητρίου.
ΒΟΛΟΥ: Χαρίκλεια Ε. Κάτσικα, Ε. Ἡλίας.
ΓΑΛΛΑΞΕΙΔΙΟΥ: Εὐθ. Ν. Σκαντζῆς, Α. Ε.
Κολόμβας, Κ. Ι. Μαστροκούστας.
ΘΕΣΣΟΝΙΚΗΣ: Γενναῖο Στενημαχιώται.
ΙΘΑΚΗΣ: Θ. Μορφῆς.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Βασιλικὴ Κιτσολάμπρου, Φ.
Ρενίτση, Δ. Τσουκανέλη.

ΚΑΛΑΜΟΥ: Σ. Ι. Γεωργιάδης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Α. Χ. Κασφίρης, Π. Α. Γρέκ,
Δ. Γ. Δεσούλλας, Λιέττα Γ. Δεσούλλα, Δημήτρα
Σοτέρη, Νηνεμία, Κ. Α. Μαρτίνης, Σ. Α. Κεφα-
λῆς.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ. Σούτσος.
ΚΡΕΣΤΑΙΝΩΝ: Ι. Πρίγκουρης, Π. Χαρά-
λαμπόπουλος.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Η. Ι. Θεοδωρόπουλος.
ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Π. Χ. Καρυοκέφαλος, Χ. Γ. Θά-
νος, Δέσποινα Χ. Θάνου, Χ. Α. Σκολίδης, Χ. Α.
Βλαχογιάννης, Ν. Π. Κατσούρης, Γ. Καστριώτης.
ΛΕΩΝΙΔΙΟΥ: Γ. Ν. Γιαννούσης, Ν. Α. Πα-
παχρήστου.

ΛΙΓΟΥΔΙΣΤΗΣ: Ἡλ. Π. Πετμεζῆς.
ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Η. Μ. Μέλλος, Κ. Παρά-
δελος.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Χ. Π. Πολυμενόπουλος, Κ. Γ.
Θεοδόσιον.

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ι. Α. Καλαμάτας.
ΠΑΤΡΩΝ: Α. Ι. Πλατυμέσης, Π. Σ. Καρό-
μαλης, Ἀνδριάνη Γ. Σπαγαδάρου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Π. Σ. Μιχαλάς, Ν. Ι. Μπάδης,
Κ. Γ. Ἀγαπούσης, Χ. Α. Περούκας, Ν. Π.
Χρυσόπουλος, Δ. Γ. Πετρούνης, Ν. Ζ. Ζω-
γραφίδης, Ν. Γολλέτης, Μαθητὴς Γυμνασίου,
Π. Χ. Κολυβάς, Τ. Φόλτα, Τ. Σχόλος, Α. Πί-
τος, Π. Κλάουνιχ, Α. Α. Κακογιάννης, Γ. Θ.
Πανάγος, Μαρία Χ. Ἀναγνωστοπούλου, Δ. Ἀ.
Ραπογιάννης, Α. Χ. Καραφύλλης, Α. Χρ. Λου-
δοβικιώτης, Δ. Σ. Μπαγλαντζῆς, Γ. Ι. Ἀρμυ-
ράνης, Αλκ. Χ. Καραφύλλης, Φ. Μ. Πέππας.

ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Παπάκι.
ΠΥΡΓΟΥ: Ε. Α. Ἀγγελόπουλος, Δ. Α. Ἀπο-
στολάκης, Ζ. Παπαμιχαλόπουλος.

ΣΥΡΟΥ: Μαρία Π. Κατσιμαντή, Θεοδώρα
Μιχαήλ, Ἀνδρονίκος Δαπόντες, Μόσχα Δ. Δα-
πόντε, Μαρία Ι. Θεοδωρακοῦ.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Ν. Καραγιάννης, Χ. Ριζο-
πούλος.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ι. Α. Παπαδόπουλος, Παρ-
θένης τῶν Δασῶν, Γ. Ν. Τσελῆς.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ι. Χ. Νάκος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκκληρώθησαν ἐξῆς πέντε:
ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Α'. ΔΙΑΠΟΥΛΗΣ ἐν Ἀθή-
ναις, ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΕΠ. ΚΟΛΟΜΒΑΣ ἐν Γα-
λαξιδίῳ, ΔΕΣΠΟΙΝΑ Χ. ΘΑΝΟΥ ἐν Λαυρελίῳ,
ΜΑΡΙΑ Χ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Πειραιεὶ
καὶ ΓΕΩΡΓ. Ν. ΤΣΕΛΛΑΣ ἐν Τριπόλει, οἱ ὅποιοι
ἐνεγράφησαν διὰ τοῦς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαΐου.